

Anatol Covali

AZUR

Editura ZVEN

str. Boerescu Zaharia, nr. 2, R3/3
130059, Târgoviște, Dâmbovița
tel/fax: 0345 401 330; mobil 0765 464 304
zven.print@gmail.com | www.zven.ro

Editor – Ion Anghel

Culegere computerizată – Robert Ghiță
Tehnoredactare – Andrei Toma
Corectură – Ion Anghel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României COVALI, ANATOL

Azur. Matepoeze / Anatol Covali; pref.: Mioara Bahna,
Emilian Marcu, Nicolae Dorel Trifu - Târgoviște: Editura
ZVEN, 2020

ISBN 978-606-8955-67-4

- I. Bahna, Mioara (pref.)
- II. Marcu, Emilian (pref.)
- III. Dorel Trifu, Nicolae (pref.)

821.135.1

Copyright © 2020 ANATOL COVALI. All right reserved

Acest volum este protejat prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială,
multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, fără permisiunea scrisă
a deținătorului copyright-ului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția
proprietății intelectuale și se pedepsesc conform legilor în vigoare.

ANATOL COVALI

AZUR

- matepoeze -

Prefațatori:

Mioara Bahna • Emilian Marcu • Nicolae Dorel Trifu

ZEN
EDITURA

Târgoviște, 2020

Foto copertă – Ana-Maria Anghel
(rocă din Barahona – Republica Dominicană,
expusă la Muzeul de Istorie Naturală din Viena)

Piscul dintre *demult și târziu* – Anatol Covali: *Azur*

Dedicat actului creator în forme ale lui dintre cele mai înalte – muzica și poezia –, prin urmare, fiind un ales al zeilor, al muzelor (de fapt, în special al lui Euterpe), artistul Anatol Covali, a cărui voce de tenor s-a auzit pe scene prestigioase ale lumii și ale cărui poezii încântă cititorii de foarte mulți ani, este preocupat, în egală măsură, de felul cum rezultatele procesului de creație ajung la destinatarul lor și, cu deosebire, de modul cum ar putea să-i fie primită opera, de pătrunderea în universul ei, pe cât posibil, pe căi apropiate de cele trasate de autor, drept care, în noul său volum de versuri, „Azur” Editura ZVEN, Târgoviște, 2020 –, într-un cuvânt-înainte, fixează câteva repere teoretice, menite să-i faciliteze cititorului accesul la specia prozodică pe care i-o propune: „Acest nou gen de poezie fixă, începe cu un distih în monorimă, după care urmează o strofă cu rime feminine și masculine încrucișate. Versurile cu rime feminine au unul 5, iar celălalt, 11 silabe”. Cu acribie, autorul dă, în continuare, și alte detalii tehnice privitoare la tipul de poezie abordat, arătând, de pildă, că strofele care cuprind „rime masculine au un vers cu 4 silabe și celălalt cu 10 silabe”, drept care apreciază că, „În pofida inegalității numărului de silabe, cititorul va fi impresionat de muzicalitatea poeziei. Și datorită acestei inegalități și diversități a numărului de silabe, care sunt pare la numerele impare și impare la numerele pare, am numit genul de

poezie MATEPOEZĂ”. Și concluzionează: „*mate* de la matematică și *poeză* de la poezie. Iată cât de frumos se armonizează poezia cu matematica și cum se completează reciproc!”

Pornind de la specificările lui Anatol Covali, trebuie subliniat că poezia cu formă fixă este o provocare pentru mulți autori de versuri, inclusiv contemporani, fiindcă, de la începuturi, creațiile de acest fel presupun, din partea celor care aleg să-și transmită în felul acesta universul sufletesc, atingerea unor culmi ale măiestriei prozodice, dar și ale rafinamentului expresiei. Este, totodată, de menționat că longevitatea amintitelor specii literare lirice a fost asigurată, de-a lungul secolelor, prin conservarea și respectarea cu strășnicie a regulilor legate de structură, așa cum reiese chiar din titulatură. Sonetul, rondelul, gazelul, glosa etc. sunt, de pildă, creații-fanion ale acestui tip de scrieri. Având în vedere asemenea date, opiniile în legătură cu domeniul poeziei cu formă fixă sunt diametral opuse: unii le consideră desuete, tocmai prin întâietatea acordată regulilor care fac posibilă existența lor, în timp ce alții, dimpotrivă, le percep ca pe un imbold spre a încerca să deschidă noi căi printr-un perimetru considerat închis. De aceea, de obicei, tentativele inovative își fac loc mai greu în acest spațiu, dar sunt notabile. În ce mă privește, îmi amintesc de faptul că, acum câțiva ani, scriind despre o carte a lui Radu Cârnelci („Scrisorile către Dorador”, Editura Orion București, 2006), alcătuită din „sonete în vers alb”, arătam, între altele, că „în ciuda canoanelor care l-au impus și i-au asigurat longevitatea, sonetul este un tip de creație a cărei prospețime perpetuă nu e dată atât de planul formal, cât de fiorul pe care îl înglobează și pe care harul artistului e capabil să-l transmită”. Tot la fel, despre inovația prozodică a lui Anatol Covali, „mate-poezele”, se poate spune că planul structural al poeziilor își împlinește menirea pe care i-a dat-o autorul tocmai prin conți-

nutul ideatic și prin imagistica expresivă, fiindcă este vorba despre o formă de manifestare a versificației clasice, în deplin acord cu problematica abordată, dar valoarea versurilor este accentuată prin sinceritatea emoționantă (aspect prin care arta își împlinește menirea cathartică) ce rezidă în fiecare poem, mai ales că se petrece în contiguitatea lui „Curând, foarte curând, va fi târziu”... Iar prin atenția acordată, scrisului („Sunt demodat, dar știu că sunt peren / căci nu din buruieni adun polen”), rolului acestuia în viața sa, raportului dintre muzică și poezie, actului creator, în general, cartea de față poate fi citită și ca artă poetică.

În ceea ce-l privește, pentru Anatol Covali (și nu doar în acest volum de versuri), poezia reprezintă un act existențial pe care poetul îl împlinește ca datorie, în primul rând, față de sine, fără a urmări, după cum mărturisește, apropierea de mode literare („Refuz să fiu de mode pervertit”), de curente etc. Cu toate acestea, creația sa – în general, așa cum am mai scris și altădată – este încadrabilă în neoclasicism, prin permanenta tendință a poetului de a-și valorifica, în artă, preferința pentru echilibru, pentru armonie, pentru seninătate, astfel încât volumul, cu un titlu pe măsură („Azur”, sugestie a aspirației spre puritate, spre absolut...), pare a se afla, la început, sub auspiciile optimismului, exprimat prin „încep să sper”, prin „vreau”, prin asumarea limpede a destinului, compus din „culmi”, dar și din „orice clipă trecătoare” (pentru că, mărturisește, „Nu-mi pare rău că sunt de-o vreme nins, / căci optimismul meu n-a fost învins” și „Știu că mai am cărări de străbătut / și că de fapt trăiesc un început”), și continuă sub forma unei ample confesiuni, unde, concomitent, vocea textuală face bilanțul parcursului existențial, desfășurat, totodată, sub semnul generozității, explicate prin prezența și susținerea divinului („Nu pot urî, nu pot să mă răzbun. / Sunt pedepsit să fiu întruna bun, / să iert pe-oricine /

vrea să îmi vadă sufletul răpus / și sunt așa pentru că-L simt în mine / pe Cel de Sus"...), dar și a iubirii, căreia, de asemenea, îi aduce omagiul („De nu erai cu mine sunt convins / că aș fi fost adeseori învins”; „Numai cu tine-alături am putut / munți de-ndoieli din calea mea să mut”; „Căci tu ești tot ce am mai scump și drag / chiar și așa proptindu-te-n toiag / și obosită”). Erosul este, de altfel, unul dintre imboldurile creației, omniprezența care, în scrisul lui Anatol Covali, sporește seninătatea ansamblului operei.

Într-un asemenea context, punând în balanță cele două mari arte din viața sa, poetul ajunge la concluzia că, dintre ele, poezia ar fi, totuși, cea căreia, fără să-și dea seama, i-a răpit din timpul ce l-ar fi meritat: „M-am risipit într-un vremelnice cânt / în loc să ard tot timpul în cuvânt. / Au fost succese, / aplauze, ovații... Fără sens, / pentru că timpul peste ele țese / un giulgiu dens.” Și din acest motiv, dar și pentru că are sentimentul că nu poate să fie atinsă de efemer, ajunge să se îndrepte, deci, cu toată ființa spre poezie.

Și, dacă arătam că optimismul părea, la începutul cărții, starea de spirit principală a poetului, pe măsura avansării în carte, acestuia începe să-i ia locul, tot mai mult, tristețea, încât încrederea despre care era vorba se demonstrează că este, mai degrabă, o dorință: „Ce greu e să pari vesel când ești trist, / să creadă lumea că ești optimist”...

În consecință, una dintre trăsăturile definitorii ale demersului liric prezent în volum este exprimarea schimbării stărilor de spirit ale celui ce se confesează, pe care o atestă versurile, prin trecerea de la seninătate sufletească, venind din contemplarea permanentelor, a succeselor incontestabile ale trecutului, dar și a celor ce așteaptă să fie îndeplinite, la sentimentul dezabuzării, indus, în primul rând, de ireversibilitatea vieții. Din

aceste motive, cu toate că poetul evaluează, pe larg, neobosit, timpul scurs din existența sa, realizările mari, numeroase care l-au însoțit („Oare ce mi-aș putea dori mai mult? / Am fost întotdeauna un tumult / în viața care / mi-a dăruit și ce nu i-am cerut, / din dragostea-i mereu mistuitoare / făcându-mi scut . // „Am fost pe culmi și-acolo am rămas / ca din azur să-mi fac iconostas”), privirea retrospectivă adună atât nostalgie, cât și speranță, de vreme ce își exprimă, în multe feluri, convingerea că „Întotdeauna e un scop și-un țel / care te cheamă ne-nctat în el”, observând, în același timp, că: „Anii sunt mulți, sunt grei, plini de omăt, / dar când mă uit adesea îndărăt / nu mi-e rușine / de tot ce va rămâne-n urma mea, / chiar dacă galaxii au ars în mine / și-s doar o stea”. Mai mult, cu optimism, are sentimentul perenității: „Nu m-am schimbat deloc. Același sunt / chiar dacă părul meu este cărunt / merg agale / pe cele de pe urmă cărării / pe care mă răcini îmi ies în cale / și niciun grui”, ceea ce-i dă energia de a-și continua drumul creator: „Nu știi ce va rămâne-n urma mea, / dar nu pot renunța de-a mai crea”. Pe de altă parte, așa cum arătam mai sus, tristețea răbufnește tot mai des, cu fiecare nouă poezie, traducându-se în întrebări retorice, invocații, care sunt, cu precădere, apanajul omului conștient de condiția sa efemeră. De pildă, adresându-i-se vieții, într-o descătușare de acest fel, pare că-și strigă durerea: „Unde te-ai dus? Era în anii tăi / uneori buni, alteori triști și răi / acea putere / care făcea ca-n tine, viața mea, / orice taifun să pară adiere, / orice vis stea”. Și constată: „Mai e puțin... Și-aș vrea să sorb puteri / din toamne, primăveri sau blânde veri, / nu doar din iarnă”.

Alteori, mâhnirea este de-a dreptul copleșitoare: „Eram... A dispărut acel eram / de când privesc cum iarna-mi bate-n geam, / de când mă cheamă / nămeții care cresc ca să-i străbat. / Sunt și voi fi ceva ce se destramă / deja uitat!...”

Când își face, deci, apariția, amărăciunea (firească, indusă de trecerea inexorabilă – privită însă cu luciditate și resemnare – a celui mai mare dușman al vieții, timpul: „Desigur că mai am mult prea puțin” ...), pentru a o atenua, acesteia îi este asociată o nuanță deliberat ludică (amintind, oarecum, de binecunoscutul „haz de necaz” românesc: „...stând așa de aproape de destin / fac doar ce-mi place / și el e-atât de îngăduitor / că mă ajută dându-mi bobârnace / când sunt în zbor. // Că-s liber e o umbră de câștig. / Pot face-orice. / Pot să înjur, să strig, / nu mai mi-e teamă / că am să fiu pe undeva ascuns. / De fapt mai nimeni nu mă bagă-n seamă / să-mi dea răspuns.”

Dincolo însă de orice, ca în cazul fiecărui om, gândul la limitele propriiei ființe, cu tot firescul lor, nu poate fi decât disconfortant, în pofida existenței oricăror urme oricât de strălucitoare, prin care și-a marcat trecerea și, de aceea, fragmentul rămas – ale cărui dimensiuni nu le știe nimeni cu exactitate: „Când? Știe asta numai Dumnezeu” –, din perspectiva poetului, trebuie să se constituie într-un antidot la otrava timpului prea repede trecător, pe care-l numește o „viață nouă” și care, în cartea de față, devine laitmotiv: „noua viață, / chiar scurtă, să-aibă rod cât mai bogat, / să pot să râd că nu mă mai îngheață /gerul turbat”; „Bine-ai venit tu viață nouă chiar / dacă mustești numai dureri și-amar / și ești prea scurtă. / Nu mă-nspăimânți cu viscole, cu ger / și chiar dacă te-asemeni cu o iurtă / eu te prefer”; „viața mea nouă e frumoasă”; „O nouă viață a pășit cu drag / peste al lumii mele șubred prag, / m-a luat în brațe”: „În altă lume magică-am intrat / unde de-o nouă viață, cu tandrețe / sunt alintat”...

Între speranță („Nu ai să cazi atâta timp cât sper”) și îndoială, cel ce își mărturisește frământările în versurile cărții tinde, cel puțin declarativ (de vreme ce nu poate uita „Că anii-s mulți și

simți că-s tot mai grei, / mai mohorâți și fără de temeii" ...), să se lase învins de prima („Dar am să-nving. Sunt sigur c-am să-nving / chiar dacă îndoielile mă ning / și-i frig de crapă, / nu pietrele, ci sufletul meu trist”; „Nu pot să cred că am să plec învins, / în chip de om ratat, de simplu ins”; „Și voi uita că iarna a bătut / cu al durerii mult prea aspru cnut / a mea ființă" ...).

Înclinat, așadar, structural spre armonie, chiar și cu privire la timp, poetul caută o zonă de echilibru, de împăcare, în pofida efectelor implacabile ale acestuia asupra ființei: „Sfârșitul se preschimbă-n început, / iar viitorul intră în trecut / cântând feeric. / Și nici prezentul nu mai e demult, / căci renăscut, în tristu-i întuneric, / sunt alt tumult”.

În concluzie, creația lui Anatol Covali – încă o dată, de o sinceritate dezarmantă – este un amplu monolog, în care, trecând de la optimism la dezamăgire, poetul adună, privind introspectiv, viața și moartea, timpul, mai ales în ipostazele de trecut și viitor, posibilitatea și aspirația, dragostea, speranța, voința de a nu se lăsa învins, libertatea de a opta, dorința de a-i fi marcată trecerea prin lume de realizări artistice durabile, în forma mereu apreciată a versificației clasice.

Mioara Bahna

Poezia, între experiment și sensibilitate

Tonul optimist sub care se înscrie poezia lui Anatol Covali, cea din volumele anterioare, dar în mod special aceasta din volumul intitulat „Azur”, este înscris în aura optimismului și acest fapt îi conturează o frumoasă speranță de viață. Sub paradigma zborului, Anatol Covali, își construiește un univers poetic cu totul special, pe care într-o definiție proprie, dar și în termeni noi, univers pe care l-a inclus în plan teoretic, în ceea ce el numește (construcție poetică personală) „Matepoeza”.

Dar în fond ce este această construcție numită „Matepoeza”?

Nu este numai o invenție lingvistică, ci mai degrabă o construcție armonică, o construcție de teorie literară, într-un tangaj situat între perfecțiunea matematică și generozitatea poeziei, între realul ușor auster și fantezia creatoare pe care el și-o exprimă prin aceste poeme.

Încă din prima poezie a acestui volum, publicat la Editura ZVEN din Târgoviște, Anatol Covali își exprimă practic ceea ce a construit teoretic, dând astfel contur teoriei sale poetice. Poemul „Încep un alt destin” exprimă și începutul unui nou drum în arta scrisului, dar și un alt drum în arta de a trăi, spunând: „Vreau să trăiesc din plin ce mi-a rămas / chiar de-am să merg mereu numai la pas /.../ Cred în noi visuri, / care să aibă aripi pentru zbor”. Desigur aripile pentru zbor și le dorește, mai ales, pentru conceptul său despre poezie.

Sub paradigma zborului își construiește Anatol Covali universul poetic pe care, în această definiție proprie, l-a inclus în ceea ce el a numit „Matepoeza”. Despre acest nou gen de poezie fixă autorul se explică spunând: „Începe cu un distih în monorimă, după care urmează o strofă cu rime feminine și masculine încrucișate. Versurile cu rime feminine au unul 5, iar celălalt 11 silabe. Cele cu rime masculine au un prim vers cu 4 silabe și celălalt cu 10 silabe”. Și explicația teoretică se derulează mai departe în acest cuvânt explicitar al autorului terminând cu un ton ușor entuziasmat: „iată cât de frumos se armonizează poezia cu matematica și cum se completează reciproc!”

Cu siguranță că un cititor avizat va degusta altfel această nouă metodă de a scrie poezie, decât unul neofit.

Prin volumul „Azur” poetul încearcă să-și definească starea emoțională ce dorește să o transmită cititorului de poezie, starea de meditație, ca formă supremă de creație.

Poemele au un puternic accent confesiv, dar și meditativ asupra vieții, a existenței umane, în general, dar și a individului în particular. Pentru Anatol Covali, starea poetică primește încărcătură din filosofia de viață, bazată pe foarte multe întrebări, dar și pe foarte multe constatări din propria experiență.

Iubirea, tenacitatea, răbdarea, imensa dragoste pentru poezie, perseverența și mai ales încrederea că odată și odată valoarea poemelor sale se vor bucura de o atenție mai serioasă, l-au determinat să nu cedeze, să nu se risipească și să scrie, fie și ca o terapie a sufletului, fie exprimându-și ideile teoretice despre modalitatea de a scrie poezie. Aș putea să numesc aceasta o adevărată terapie prin scris, pentru că în fond scrisul, cred că poate fi considerat o bună terapie existențială.

Sentimentul împlinirii prin iubire, mai ales, pare unul definitoriu atunci când prin versuri el spune: „Și totuși am iubit

mereu intens / vrând să-mi văd trupul, plin, bogat și dens / de sentimente / în care să simt dragostea vibrând...”

El mizează mereu pe forțele binelui care îl domină, știind că: „ura și invidia-s absente / din al meu gând // Nu pot urî, nu pot să mă răzbun” pentru că după cum se știe „...răzbunarea este ca o mâncare care se consumă numai rece”, iar sentimentele poetului sunt calde prin întregul umanism din poezia sa, deci incompatibile cu ura și mai ales cu răzbunarea. Și asta pentru că Anatol Covali are o legătură intrinsecă de netăgăduit simțindu-l în sine pe Cel de Sus. Fiind o persoană profund religioasă și de mare moralitate el se simte ocrotit de cele rele.

Firescul cu care își exprimă avalanșa de sentimente face din poezia lui Anatol Covali, mai ales cea din recentul volum, „Azur”, dar și din celelalte volume, o șansă de a se prezenta în haina purității, asemenea mirelui la altar: „de nu erai cu mine sunt convins / că aș fi fost adeseori învins / de viața dură, / ce jubilează când nu ai curaj / și-n loc de-ntreg îți dă o firimitură / sau un miraj”. O ușoară trufie blajină se poate observa din aceste versuri și pentru aceasta „Timpul” este mereu invocat pentru că poetul știe că omul este mereu supus acestei mari treceri: „Anii sunt mulți, sunt grei, plini de omăt...” spune în poemul „Aniversară”, poem în care radiografiază propria existență: „Am fost pe culmi și-acolo am rămas / ca din azur să-mi fac iconostas / cioplind în seve / pe care dacă mulți nu le zăresc / e pentru că, cu toate că-s aieve, / sunt har ceresc // Sunt fericit că am ajuns aici / în chip de-artist și nu de măscărici, / poet ce lasă / în urma sa creații care vor / să aibă parte de o viață-aleasă / în viitor”.

Încrederea în sine și mai ales în poezia sa, dar și în ceea ce a reprezentat el în arta românească, îl determină să privească spre azur cu multă încredere și cu optimism, ca în alt poem

intitulat „Același sunt” în care spune, cu maximă luciditate: „Nu m-am schimbat deloc. Același sunt / chiar dacă părul meu este cărunt / și merg agale / pe cele de pe urmă cărării”. De remarcat optimismul și vitalitatea care se împlinesc în mod creator, făcând din fiecare poem al său o adevărată rampă de lansare spre viață.

Ca fiecare creator conștient de harul său, are totuși și îndoieli asupra perenității versurilor sale: „Nu știu ce va rămâne-n urma mea, / dar nu pot renunța de-a mai crea / fiindcă-a mea minte / e-un clocot de idei care se vor / o lavă ce-aș dori-o fierbinte / în viitor”.

În multe dintre poemele din acest nou volum de versuri se pot vedea semnele unei poezii cu vădite accente religioase, pe care poetul le asimilează cu multă seriozitate și le transmite și cititorului său: „Te văd cum dormi și-l rog pe Dumnezeu / să-ți dea un somn ușor, nu greu”.

Se pot decoda din poemele sale multe accente livrești, și e firesc să fie așa, făcând trimitere la personaje din literatura lumii, din mitologie și din filozofie, dând astfel o încărcătură cu totul specială conținutului.

Titlul cărții nu este deloc întâmplător ales pentru că poetul caută, prin poeziile sale, locurile curate, imaculate, chiar dacă au fost atinse de viață, de regrete, de eșecuri, de umilințe, așa cum constată în severul „autoportret” pe care, cu luciditate știe să-l etaleze, spunând: „Doar mă gândesc la tine și irup / puteri miraculoase-n al meu trup, / devin deodată / ca-n primii ani înnobilați de pur, / Când neavând nici cea mai mică pată / păream azur”. Trimiterea în seninătatea azurului pare că limpește întreaga sa existență.

Armonii și vibrații se pot detecta în vâltorile sufletului său, care nu este deloc liniștit, și se pot regăsi toate aceste trăiri în

carte de matepoeze, carte care se alătură celorlalte 36 de volume publicate până acum, unele apărute chiar în două sau trei ediții, ceea ce nu este deloc puțin lucru.

Acest volum „Azur” se detașează de celelalte și pentru faptul că Anatol Covali aduce în literatură un concept nou, o nouă modalitate de a-și exprima sentimentele, alternând între lumini și umbre forme lirice cu totul inedite. Limbajul poetic destul de amplu îi dă posibilitatea de a-și exprima și sentimentele dar și mesajele teoretice, cu mult aplomb și de ce să nu o spunem, chiar cu mult succes.

Emilian Marcu

Cuvânt de întâmpinare

Motto: *„Ușor nu e nici cântecul. Zi și noapte
nimic nu-i ușor pe pământ; căci roua e
sudoarea privighetorilor ce s-au ostenit
toată noaptea cântând.”*

(Lucian Blaga)

Deschizând cartea de poeme a poetului Anatol Covali, intitulată „Azur”, am avut plăcuta surpriză să constat că autorul cărții își „avertizează” cititorii – printr-o succintă lămurire cu privire la genul de poezie din volum, spre a stârni interesul pentru lectură al acestora, a căror atenție autorul poemelor ține să o „seducă” întru parcurgerea celor vreo 120 de pagini de poezie autentică.

Cât privește genul de poezie din volumul selectat, asupra căruia autorul însuși se pronunță – succint și explicit – în lămurire, poetul Anatol Covali își motivează demersul liric în chip convingător și doct, totodată aceasta reflectându-se fie și din numai două fragmente lămuritoare, însumând doar șase rânduri extrapolate din textul integral de numai treisprezece rânduri: „Acest nou gen de poezie fixă, începe cu un distih în monorimă, după care urmează o strofă cu rime feminine și masculine încrucișate [...] am numit genul de poezie MATEPOEZĂ. MATE de la matematică și POEZĂ de la poezie. Iată

cât de frumos se armonizează poezia cu matematica și cum se completează reciproc!”

Fiecare poem astfel definit, se constituie din câte patru strofe, o strofă compusă fiind din șase versuri, o astfel de strofă putându-se denumi ca fiind o... sextină.

Așadar poetul emite o sugestie, interesantă, cu implicație vădit numerologică – un poem conține un număr de douăzeci și patru de versuri ce acoperă o pagină a cărții, corespunzând numărului de ore ale unei zile din viața unui om...

Prin cuvântul-înainte explicativ al volumului „Azur” – un autentic manifest estetic – poetul Anatol Covali își relevă fără echivoc un concept poetic, motivând totodată pentru ce nu disprețuiește (în contradictoriu cu alții) rigorile prozodice și metrice, prețuind genurile și speciile literare clasice, dat fiind că rigorile formale sunt menite să disciplineze spiritul, împiedicându-l să se manifeste inform și anarhic.

Astfel, istoria literară consemnează crezul estetic similar, susținut prin autoritatea covârșitoare a unor nume ilustre: Théophile Gautier – la francezi, iar la noi – Titu Maiorescu, Eugen Lovinescu, Vladimir Streinu, George Călinescu (în „Principii de estetică”), Alexandru Philippide (poet remarcabil și strălucit editor). Toți aceștia au apreciat în mod deosebit rigorile formale în artă – ca și în literatură – subliniind că dimensiunea estetică este funcție directă a capacității orânduitoare a spiritului, armonia în artă nefiind altceva decât duhul contemplativ și instaurator al frumosului sensibil.

Firește că aceste principii estetice – Philippide susținea în cartea de eseuri „Considerații confortabile”, că forma în literatură este o chestiune de fond – sunt incompatibile cu excentricitatea și teribilismul (frecvente la postmoderniști), mult îndrăgite și practicate de alți prozeliți ai prostului-gust și ai

imposturii literare, apreciate chiar de unii critici debusolați sau de rea-credință.

Consultând lista titlurilor de cărți publicate anterior de Anatol Covali, se poate concluziona cu just temei că autorul volumului de poeme „Azur” este un scriitor prolific, cu peste treizeci de titluri publicate, marea lor majoritate fiind și poeme, de o varietate lirică și tematică impresionantă.

Dintre acestea aş remarca unele titluri de cărți precum: „Alexandrine” (2006), „Tridentine” (2006), „Distihuri elegiace” (2008), „Toamna poemelor” (2009), „Cântecele păsării de foc” (2009), „365 de sonete” (2013), „Sonete alfabetice” (2015), „Tridilete” (2015), „Catrene albe” (2019) și multe altele.

Volumul de față se remarcă printr-o varietate tematică de excepție, cu un pronunțat caracter autobiografic, oricare poem fiind rodul unei autointrospecții lirice, proiectat în prezent prin invocarea magico-retrospectivă a unor trăiri, fapte și evenimente din trecutul „glorios”, bogat în reușite, marcat de evenimente culturale și sentimentale al autorului însuși. De aceea, sper să nu greșesc afirmând că acest volum, prin multitudinea de elemente autobiografice, dobândește un caracter de „roman autobiografic”.

Poemele cele mai izbutite sub raport estetic sunt populate de personaje mitologice precum: „Făt-Frumos cu Consânzeana”, Orfeu și Euridice („tu ai fost Euridice, eu Orfeu”), unele, iar alte poeme dobândesc virtuți de mesaj religios prin invocarea divinității sub diferite ipostaze biblice: „Cel de Sus”, „Bunul Dumnezeu”, „Înaltul”, „Eternul”.

Remarcabile sunt, totodată, ca o constantă poetică a acestor poeme, vibrația înaltă, lirismul strălucit, trăirea profundă a ideilor ce transpar din structura scriiturii, la nivel textual cât și subtextual.

Dacă dimensiunea estetică a poemelor este pregnant reprezentată la nivel textual în integralitatea volumului, nu lipsește nici dimensiunea mistico-meditativă de sorginte filosofică și teologică.

În sensul mai sus relevat, cel mai reprezentativ poem de inspirație filosofico-teologică – fără a fi singular – este poemul intitulat „Există o scăpare”, din care fie și numai două strofe sunt edificatoare în sensul mesajului lor vădit religios și teologal: „De ce venim? De ce plecăm? Mister. / Și noi și ce e-n jur e efemer / din veșnicie. / Ne naștem fiecare cu-un destin / ce-n amănunt și punct cu punct descrie / anii ce vin. /.../ Există o scăpare. Dumnezeu. / Doar El îți poate da un alt traseu / de-L rogi fierbinte / să te-nsoțească-n viață zi de zi. / Dar El vrea fapte mari și nu cuvinte. / Vrea Om să fie.”

Se poate întreba, pe bună dreptate, oricine, oarecând: De ce, oare, poemul mai înainte nominalizat a fost considerat ca fiind de inspirație filosofico-teologică?

Răspunsul este destul de simplu și a fost formulat pentru această întrebare, anticipând-o – într-un memorabil eseu – strălucitul filosof Constantin Noica: „Filosofia este rodul gândirii laice, câtă vreme, teologia este filosofia cu har”.

Un alt poem în care este invocată divinitatea în ipostaza ei primordială („Bunul Creator”), intitulat „Urc”, se remarcă printr-un optimism stenic ce transpare de la primele versuri, pentru ca, în ultima strofă, optimismul inițial, aparent nesemnificativ, în finalul poemului să se metamorfozeze în optimism apoteotic: „Urc gâfâind, dar urc un munte abrupt / cu care de-o viață mă tot lupt / și voi învinge / pentru că sunt convins că-am să câștig / chiar dacă sângerez, în timp ce ninge / și este frig”/.../ Și sunt convins că Bunul Creator / va vrea să fiu

o stâncă-n viitor, / care să poarte / în ea pentru vecie chipul meu / ce de uitare n-o să aibă parte / trăind mereu..."

Dintr-un alt poem intitulat „Am coborât din șa”, transpare – într-o viziune mirobolantă – supliciu răstignirii Mântuitorului Iisus Hristos, față de care autorul își exprimă solidaritatea sacrificială la modul expiator. Coborând din șa, autorul își alege „un mal” și presimte că „acel mal” va fi Golgota unde este așteptat pentru crucificare: „ Am coborât din șa și lângă cal / privirea mea alege acel mal / ce o să fie / Golgota ce m-așteaptă s-o străbat / pentru a fi, când, unde, nu se știe, / crucificat.”

Temele abordate de autor se remarcă prin diversitatea de excepție care se răsfrânge în chip fericit asupra psihismului cititorilor, prin aceea că această diversitate se contrapune monotoniei generate de uniformitatea rigorii formale a versurilor, monotonie pe care autorul și-o asumă în mod conștient, ca pe un risc implicit, estompat însă de varietatea tematică bogată, așa cum proiecția strălucitoare a unei surse de lumină astrală ar spulbera zonele de penumbră ale unui spațiu cosmic.

Dintre temele cele mai importante și reprezentative ale volumului „Azur” se pot menționa:

- schimbarea destinului („Încep un alt destin”), temă din care se desprinde un viguros optimism: „Încep să sper că norii din destin / se risipesc și că va fi senin / în sentimente, / iar viața mea se va muta pe-alt drum /... / Încep un alt destin, fără trecut, / care-i mai scurt decât cel ce-a trecut.”

- mărturisirea iubirii aproapelui, respingerea urii, a invidiei („Iubirea mea”), temă ce induce – la modul confesiv – sentimentul reconfortant al iubirii: „Iubirea mea nu are început, / căci din iubire-n lume-am apărut / cu o menire / în care de acum să ard mereu / împrăștiind, din când în când, iubire / în jurul meu./.../ Și totuși am iubit mereu intens / vrând să-mi văd

trupul plin, bogat și dens / de sentimente / în care să simt dragostea vibrând / căci ura și invidia-s absente / din al meu gând.”

- iubirea ca sentiment tonic și unificator în cuplu („De nu erai”), temă predilectă a poetului, ce se regăsește în mai multe poeme dintre care mai izbutite și vibrante sunt: „Viață”, „Și voi surâde”, „Sentință”, „O pereche”. Iată și câteva mostre ca exemplu: „De nu erai cu mine sunt convins / că aș fi fost / adeseori învins / de viața dură”, „Și am rămâne-n amintiri astfel / cum ne-am dorit. Nu doar un ea și-un el, / ci o pereche, / un Făt Frumos cu Cosânzeana-n zbor”, „Să știi, iubita mea, că tu ai fost / cea care-a dat destinului meu rost / și țel spre care / iubirea ta tot timpul m-a condus / ferindu-mă ca-n clipe de-ncercare / să fiu răpus.”

- încrederea într-un viitor fericit („Sunt fericit”), temă prezentă în câteva poeme din care „iradiază” optimismul tonic și viguros al poetului, ca stare de spirit definitorie a psihicului puternic: „Ce minunat este să crezi ardent / că-acest frumos, tulburător prezent / care începe / să se preschimbe-n splendid viitor / nu are văgăuni, nu are stepe / și niciun nor”.

- mesajul religios prin afirmarea credinței strămoșești, a cultului creștin ortodox („Există o scăpare”) reprezintă cea mai importantă temă a întregului volum de poeme, strălucit reflectată în poezii de fierbinte emoție și convingător angajament religios, întru relevarea credinței noastre strămoșești, a creștin-ortodoxiei, dătătoare de putere omului credincios, cum sugerează explicit poetul în „Nimic nu-i imposibil”: „Puterea mea stă în subconștient / care de-l strig, răspunde-oricând prezent / și mă ascultă. / Și simt că mult prea Bunul Dumnezeu, / zâmbind, îi dă putere și mai multă / eului meu.”

Ceea ce este pe deplin remarcabil și surprinzător totodată pentru volumul de poezii, definite inspirat de autor „matepoeze” în care „cât de frumos se armonizează poezia cu matematica și cum se completează reciproc!” – cum însuși autorul apreciază în interesantele sale explicații – este originalitatea deplină a volumului, atât în formă cât și în conținut.

Cititorii pasionați de lecturi „poeticești”, cum ar zice uriașul nemuritor Nichita Stănescu, la modul șugubăț, iar nu peiorativ, desigur că vor fi surprinși să constate că în acest volum nu se pot decela influențe livrești sau ecouri ideatice ale cărților de poezie ce se presupune că le-a citit sau le-a studiat Anatol Covali, cărți având, firește, drept autori alți poeți, fie ei români ori străini, ale căror opere trebuie să-l fi interesat pe autorul nostru ca simplu cititor de poezie...

Cazul poetului Anatol Covali, după cum se cunoaște, nu este singular în literatura română și nu numai. Astfel, în poezia românească, după Eminescu, Arghezi, Blaga, Bacovia, Ion Barbu și Ion Vinea – străluciți creatori de limbaj poetic, atât în formă cât și în spirit – au mai excelat prin spiritul reformator, eminenții poeți: Nichita Stănescu, Ioan Alexandru, Marin Sorescu, Adrian Păunescu, Gellu Naum, Cezar Ivănescu, Constanța Buzea, Ana Blandiana, Corneliu Vadim Tudor, Ileana Mălăncioiu și, posibil, încă vreo câțiva poeți de care nu-mi amintesc...

A nu se înțelege, însă că doar originalitatea (fie ea în formă și în conținut) reprezintă garanția certă, etalonul de măsură a valorii estetice și axiologice a unei scrieri literare, în general, ori a genului literar în discuție, recte... poezia.

Aceasta deoarece, cum arătam anterior, nu doar originalitatea este condiția *sine qua non* a valorii estetice, aceasta nefiind decât matricea-mamă sub aspect formal și ideatic a valorii unei scrieri. Pentru că dacă originalitatea ar reprezenta

condiția unică a valorii estetico-literare, ar însemna că imensa impostură literară sub „faldurile” căreia de mai bine de șapte decenii se lăfăie non-valorile (originale, desigur!) în paginile tuturor revistelor de cultură ca și în paginile cărților tipărite de multe edituri (atât de stat cât și particulare), toți nechemății întru ale literaturii de calitate, autentice, ar reprezenta... „geniile” anonime ale culturii românești! Oare, așa să fie? Firește că nu!!!

Pentru că, s-ar putea umple multe vagoane de maculatură tipărită (cărți și reviste) din ultimii șaptezeci de ani, toate... „originale” în impostura și nonvaloarea lor, ca mostre ale prostului-gust, unele dintre ele nefiind decât instrumente pestilențiale ale propagandei comunisto-securiste, în formă versificată, a căror toxicitate a fost „raportată” de agenții politici patogeni multă vreme după „lovituța” din decembrie 1989, în așa-zisa „perioadă de tranziție” a... „democratizării originale”.

Cititorii mai vârstnici presupun că-și amintesc cu greutate de „vajnicii” versificatori de tristă amintire, propagandiștii zeloși ai comunismului și laudători ai mai marilor zilei, ale căror producții sforăitoare aveau ca autori semnatari nume precum: A. Toma, Dan Deșliu, A.E. Baconski, Mihai Beniuc, Maria Banuș, Nina Casian, Veronica Porumbacu – spre a-i aminti doar pe cei mai „harnici” care infestau cu deșeurile lor nu doar revistele de „cultură”, ci și manualele școlare!

Atunci – se poate întreba pe bună dreptate, Măria Sa, Cititorul – ce elemente constitutive „miraculoase” trebuie să se regăsească într-o scriere literară (anume, poezia), menite să-i confere acesteia virtuțile necesare pentru a dobândi valoare estetică și axiologică? Răspunsul este simplu! Pe lângă originalitate, ca primă condiție a valorii (altminteri ar însemna că plagiatul, furtul literar, pe care cerberii istoriei literare l-au de-

conspirat în timp, ar reprezenta... „metodă” de creație literară și artistică) o scriere literară, obligatoriu, pentru a fi valoroasă, trebuie să „conțină” germele beneficiu al creației literare, ca fruct al trăirii autentice: emoție, vibrație, lirism, decență, bun-gust, spirit autocritic și... nu în ultimul rând, să posede ceea ce se cheamă „proprietatea cuvântului” cel ce se încumetă întru producția de calitate, valoroasă, implicit cunoașterea regulilor gramaticale și... ceva imaginație creatoare nu i-ar fi de prisos, dacă i-a fost dăruită prin harul divin...

Iată, așadar, pentru care motive pornografiile, insanitățile injurioase, teribilismele expresioniste, gramatismele, versificările propagandistice din perioada comunistă, ca mostre ale prostului-gust, ale lipsei de talent și de cultură, nu pot fi omologabile ca fiind lucrări de valoare estetică și literară!

Revenind la subiectul în discuție, dimensiunea estetică a poemelor lui Anatol Covali, această dimensiune, implicit valoarea estetică și axiologică, decurge din răspunsul afirmativ la întrebările mai înainte formulate privind condițiile ce trebuie îndeplinite pentru ca o scriere literară să aibă valoare. Prin urmare, răspunsul la această chestiune este unul pozitiv, în sensul că valoarea estetică a poemelor, a „matepoezelor” poetului Anatol Covali este evidentă, axiomatic vorbind, astfel încât existența acesteia nu mai trebuie demonstrată întrucât este „palpabilă” – se vede și se simte...

Nu m-ar mira, dată fiind existența malefică a postmodernismului în poezia românească, ce datează de mai bine de patru decenii, ca un astfel de gen de poezie să fie contestat de unii pseudocritici, ei înșiși promotori ai... p(r)ostmodernismului, ai imposturii literare, ca instrument eficient de pervertire și intoxicare a gustului literar al cititorilor mai puțin avizați în ale creației poetice, în ale poeziei în genere, astfel încât impactul

„matepoezelor”, al poemelor ale distinsului poet Anatol Covali asupra unor cititori, ei înșiși victime ale „culturii” p(r)ost-moderniste, ale prostului-gust, ale falselor valori, să fie unul nefavorabil. Într-o astfel de situație se impune clarificarea cu discernământ și obiectivitate a situației, prin dezbateri cenacliere, la care să fie invitați cel puțin doi critici reputeți care să-și expună opiniile.

Posibila idiosincrasie a unor astfel de cititori față de poezia autentică se poate explica prin reacția naturală, organică, față de absența și înlocuirea normelor și a parametrilor acelor producții pe care au fost obișnuiți să le „deguste” – fără a simți și dezgustul – de-a lungul multor ani de intoxicare și malefiere a perceperii valorilor literare.

Firește că „matepoezele” din volumul „Azur” reprezintă o apariție salutară și meritorie, atât grație părintelui lor literar, cât și datorită competențelor editoriale ale domnului Ion Anghel, directorul Editurii ZVEN din Târgoviște.

Nicolae Dorel Trifu

LĂMURIRE

Acest nou gen de poezie fixă, începe cu un distih în monorimă, după care urmează o strofă cu rime feminine și masculine încrucișate. Versurile cu rime feminine au unul 5, iar celălalt 11 silabe. Cele cu rime masculine au un vers cu 4 silabe și celălalt cu 10 silabe. În pofida inegalității numărului de silabe, cititorul va fi impresionat de muzicalitatea poeziei. Și datorită acestei inegalități și diversități a numărului de silabe, care sunt pare la numerele impare și impare la numerele pare, am numit genul de poezie MATEPOEZĂ. Mate de la matematică și poeză de la poezie. Iată cât de frumos se armonizează poezia cu matematica și cum se completează reciproc!

Anatol Covali

Încep un alt destin

Încep să sper că norii din destin
se risipesc și că va fi senin
în sentimente,
iar viața mea se va muta pe-alt drum
uitând că mi-au fost visurile lente
până acum.

Vreau să trăiesc din plin ce mi-a rămas
chiar de-am să merg mereu numai la pas.
Altă menire
parcurg spre a preface-n împliniri
speranțele ce vor noua rodire
în noi trăiri.

Nu mai suport regrete și tristeți.
Sper c-am să dau alt sens acestei vieți.
Cred în noi visuri
care să aibă aripi pentru zbor.
M-am săturat de prea multe abisuri
și bezna lor.

Încep un alt destin, fără trecut,
care-i mai scurt decât cel ce-a trecut,
dar în el are
un miez fierbinte ce îmi dă fiori
sculptând în orice clipă trecătoare
altfel de zori.

Iubirea mea

Iubirea mea nu are început,
căci din iubire-n lume-am apărut
cu o menire
în care de acum să ard mereu
împrăștiind, din când în când, iubire
în jurul meu.

Nu știu dacă ce-am dat a fost de-ajuns,
căci mult prea rar la fel mi s-a răspuns,
ba, dimpotrivă,
la orice bine am primit un ghiont
și-un brânci care să-mi zvârle în derivă
orice-orizont.

Și totuși, am iubit mereu intens
vrând să-mi văd trupul plin, bogat și dens
de sentimente
în care să simt dragostea vibrând
căci ura și invidia-s absente
din al meu gând.

Nu pot urî, nu pot să mă răzbun.
Sunt pedepsit să fiu întruna bun,
să iert pe-oricine
vrea să îmi vadă sufletul răpus
și sunt așa pentru că-L simt în mine
pe Cel de Sus.

De nu erai

De nu erai cu mine, sunt convins
că aş fi fost adeseori învins
de viaţa dură,
ce jubilează când nu ai curaj
şi-n loc de-ntreg îţi dă o firmitură
sau un miraj.

Numai cu tine-alături am putut
munţi de-ndoieli din calea mea să mut
ca să am parte
de bucuria că neîncetat
trăiesc nu-ntr-un bordei cu geamuri sparte,
ci-ntr-un palat.

De-aceea te iubesc şi-ţi mulţumesc
că drumul lângă tine-a fost firesc,
fără hârtoape,
că am ajuns, gândind mereu la fel,
să fim până la urmă-atât de-aproape
de-al nostru ţel.

Ştiu că-i târziu, că în curând plecăm,
dar hai să râdem, să ne bucurăm
de împlinirea
care-aşa tandru nu ne-ar fi zâmbit
dacă în noi nu clocotea iubirea
ce ne-a unit.

Regret

Dacă ceva în sinea mea regret
e că-s convins că sunt un bun poet,
dar nu se știe
pentru că pașii-mi, chiar cu mers zglobiu,
s-au îndreptat spre marea poezie
mult prea târziu.

M-am risipit într-un vremelnic cânt
în loc să ard tot timpul în cuvânt.
Au fost succese,
aplauze, ovații... fără sens,
pentru că timpul peste ele țese
un giulgiu dens.

M-am bucurat atunci și-s trist acum
când văd că am ales greșit un drum
lipsit de forță
deoarece-al succesului belșug
a fost de fapt o ne-nsemnată torță
ci nu un rug.

Am încercat greșala s-o repar,
dar orice trudă este în zadar.
Mă-nving la trânte
cei ce mă cred de viață viforât,
știind că haru-mi nu va vrea să cânte
ce e urât.

O pereche

Eu te urmez și-atunci când nu mă chemi
vrând ca-mpreună să croim prin vremi
drumeaguri care
n-au fost bătătorite până-acum,
dorind să întâlnim în orice zare
altfel de drum.

Am putea face ca de pe cărări
să deslușim cu totul alte zări
mult mai diverse,
care să ne ofere rând pe rând
nu picături de ploaie, ci averse
prin orice gând.

Așa vom reuși să ocrotim
tot ceea ce de când ne știm iubim.
Și ar fi pace
în inimile care au visat
ca straietele iubirii să le-mbrace
cu-adevărat.

Și am rămâne-n amintiri astfel
cum ne-am dorit. Nu doar o „ea” și-un „el”,
ci o pereche,
un Făt-Frumos cu Cosânzeana-n zbor
purtând în chip de floare la ureche
sufletul lor.

Nu mai sunt trist

Nu mai sunt trist și nu mă mai încrunt
de când orice durere o înfrunt
zâmbind întruna.

Cu bucuria am gonit pe rând
dureri, decepții, pentru totdeauna,
din orice gând.

Nu-mi pare rău că sunt de-o vreme nins,
căci optimismul meu n-a fost învins
de vreo-ndoială,
care să sape-n mintea mea tunel
prin care pe ascuns să dea năvală
spre al meu țel.

Am un curaj nebun. Nu mă mai tem,
chiar dacă-n zări se-aude-un recviem
ce trist răsună.

Lumina ce domină lumea mea
este de soare-ncins și nu de lună
cum unii-ar vrea.

Știu că mai am cărări de străbătut
și că de fapt trăiesc un început
care-mi promite
să stea de-a dreapta mea neîntrerupt
și să îmi dea puteri nebănuite
dacă-am să lupt.

Repet

De unde vin nu știu, dar simt intens
că am fost scos din Sens primind alt sens
ce e pecete
pe existența și pe-al meu destin
din care să elimin pe-ndelete
spin după spin.

Întotdeauna e un scop și-un țel
care te cheamă ne-ncetat în el.
E scris în soartă
că dacă ești închis pe undeva
ești obligat să îți croiești o poartă
spre-a evada.

Oricum, un dat a fost și sunt dator
să sui și-n niciun caz să nu cobor
măcar o treaptă.
Mai trebuie să urc în viața mea,
căci altfel involuția m-așteaptă
și bezna grea.

Sunt sigur că repet la nesfârșit
ceva care se vrea desăvârșit,
însă rămâne
mereu stropit cu pete de impur
care-l obligă-ntruna să amâne
să fie-azur.

Aniversară

Oare ce mi-aș putea dori mai mult?
Am fost întotdeauna un tumult
în viața care
mi-a dăruit și ce nu i-am cerut,
din dragostea-i mereu mistuitoare
făcându-mi scut.

Am fost pe culmi și-acolo am rămas
ca din azur să-mi fac iconostas
ciopliind în seve
pe care dacă mulți nu le zăresc
e pentru că, cu toate că-s aieve,
sunt har ceresc!

Sunt fericit că am ajuns aici
în chip de-artist și nu de măscărici,
poet ce lasă
în urma sa creații care vor
să aibă parte de o viață-aleasă
în viitor.

Anii sunt mulți, sunt grei, plini de omăt,
dar când mă uit adesea îndărăt
nu mi-e rușine
de tot ce va rămâne-n urma mea,
chiar dacă galaxii au ars în mine
și-s doar o stea.

Același sunt

Nu m-am schimbat deloc. Același sunt
chiar dacă păru-a devenit cărunț
și merg agale
pe cele de pe urmă cărării
pe care măracini îmi ies în cale
și niciun grui.

Ani după ani trecut-au de când car
pe umeri tot mereu același dar
primit în clipa
în care-am apărut pe-acest pământ,
când mi s-a spus să îmi adun risipa
în vers și-n cânt.

Și ard de-atunci intens precum un rug
cu flăcări ce ating al vieții crug
ca să devină
stele mărunte, dar în miez având
lumină pură, magică și lină
în orice gând.

Nu știu ce va rămâne-n urma mea,
dar nu pot renunța de-a mai crea
fiindcă-a mea minte
e-un clocot de idei care se vor
o lavă ce-aș dori-o mai fierbinte
în viitor.

Ce trist e

Ce trist e să trăiești din amintiri,
chiar dacă-n ele clocotesc iubiri
de farmec pline
și-atâtea împliniri și desfătări,
când viața ta avea, mereu senine,
superbe zări.

Ce trist e să nu poți să mai visezi,
să vezi în jurul tău numai zăpezi
ce te-mpresoară
dorind să îți acopere încet
bordeiul care-a vrut palat să pară
nu un boschet.

Ce trist e să vezi clipele că-nving
orice speranță în al vieții ring
când vin de-a valma
împinse de destinul nemilos,
să-ți pună piedici sau să-ți dea cu palma
un strașnic dos.

Ce trist e să nu poți să fii decât
întruna resemnat și amărât,
când vezi că soarta
așteaptă să îți dea un ultim brânci
zdrobindu-ți trupul, visurile, arta
de-ale ei stânci.

Merg în genunchi

Eu am visat și am crezut că pot
să dau pentru-orice vis aproape tot,
fără să-mi pese
că împlinirea a ajuns un strop,
că pe oricare drum suind spre creste
găsesc un hop.

Nu m-am ferit de piedici. Mi-au părut
pârleazuri peste care am trecut
râzând de ele
și alergând prin viață în extaz
convins că nu-i pe drumurile mele
niciun necaz.

Dar dintr-o dată m-am trezit urcând,
oprindu-mă-obosit din când în când,
cu răsuflarea
tăiată de atât de mult efort
și scotocind cu-a mea privire zarea,
să aflu-un port.

Și brusc am înțeles că am ajuns
acolo unde nu găsești răspuns,
ci o tăcere
care mă soarbe lacomă-n rărunchi,
când, derutat că a mea lume piere,
merg în genunchi.

Teamă

Te văd cum dormi și-L rog pe Dumnezeu
să-ți dea un somn ușor, nu unul greu,
ca dimineața
să îmi surâzi și s-aud glasu-ți blând,
ce mi-a vrăjit auzul toată viața
lin fremătând.

Mi-atât de teamă că-ntr-o bună zi
din somnul nopții nu te vei trezi
și că în lume
voi fi și singur și fără de rost
rememorând în învechite-albume
ce-ai fost și-am fost.

În dragostea ce ne-a-nsoțit mereu
tu-ai fost Euridice, eu Orfeu,
dar n-aș vrea ca să
cobor să-i rog pe zei să mi te dea.
Ca să mai împărțim aceeași casă
ființa-mi vrea.

Căci tu ești tot ce am mai scump și drag
chiar și așa proptindu-te-n toiag
și obosită.
Iubesc în tine sufletul plinar
și inima ta caldă și iubită
ce mi-a fost far.

Liber

Se-nșeală cei ce cred că sunt bătrân.
Mi-e mintea clară, sufletul stăpân
pe sentimente,
iar inima ce pare-un stup]n roi
are într-înșă exultări frecvente
și mers vioi.

Desigur că mai am mult prea puțin
dar stând așa de-aproape de destin
fac doar ce-mi place
și el e-atât de îngăduitor
că mă ajută dându-mi bobârname
când sunt în zbor.

Că-s liber e o umbră de câștig.
Pot face-orice. Pot să înjur, să strig,
nu mai mi-e teamă
că am să fiu pe undeva ascuns.
De fapt, mai nimeni nu mă bagă-n seamă
să-mi dea răspuns.

Dat la o parte, ignorat complet
devin trecut ceșos încet, încet
și din păcate
sunt mult prea singur. Și în mod stupid
aleg numai cărările-nfundate
de câte-un zid.

Viață

Unde te-ai dus? Era în anii tăi
uneori buni, alteori triști și răi
acea putere
care făcea ca-n tine, viața mea,
orice taifun să pară adiere,
orice vis stea.

Te caut ne-ncetat în amintiri
și te găsesc în câteva iubiri,
în roade care
au fost mult prea puține ca să pot
să spun că-ai fost pădure foșnitoare
ci nu un ciot.

Am vrut mereu mai mult. M-am vrut deplin
și-am fost un pic mai mult din prea puțin.
A mea menire
a fost să fac în împlinire punți
chiar dacă multe piscuri din iubire
n-au mai fost munți.

Am fost și sunt și nu știu de-am să fiu,
căci m-am trezit deodată-n prea târziu
cu aripi grele,
cu ochi înlăcrimați de nefiresc,
nemaivăzând decât câteva stele
ce-abia clipec.

Mai e puțin

Mai e puțin... Și-aș vrea să sorb puteri
din toamne, primăveri sau blânde veri,
nu doar din iarnă,
care să stea sub al uitării zid,
să nu mai fie-n stare să tot cearnă
omăt stupid.

Vreau să colind din nou prin codrii mei
ca să culeg brândușe, ghiocei,
iar în grădină,
s-adorm pe iarba de un verde crud
visând că sunt un bulgăr de lumină
de rouă ud.

Doresc să mângâi lanurile-n pârgh
care foșnesc de-al vieții mele sârg
ce-a vrut recoltă
cum n-a mai fost nicicând pe-acest pământ,
vreau să cioplesc pe-a împlinirii boltă
un zâmbet sfânt.

Și-n anii cu trei anotimpuri, sper
să nu mă rătăcesc în efemer,
iar noua viață,
chiar scurtă, să-aibă rod cât mai bogat,
să pot să râd că nu mă mai îngheață
gerul turbat.

Și voi surâde

Numai iubind am înțeles ce mult
se zbuțumă în mine în tumult
această viață
în care am intrat țipând speriat
de o lumină rece, ca de gheață,
ce m-a-nfășat.

De-atunci trecură anii alergând
prin inimă, prin suflet și prin gând
în iureș care
a vrut să mă-nsoțească pân' la țel
știind c-am să găsesc măcar o zare
senină-n el.

Nu-mi pare rău. Au fost și ani frumoși.
Pot spune chiar superbi și glorioși,
dar mult prea multe
eșecuri m-au împins din drumul drept
și-au răs de mine forțele oculte
și orice inept.

Vă las cu bine. Fiți ce n-am fost eu,
mai mult decât un splendid curcubeu
și-o stea polară.
Și voi surâde fericit văzând
că sufletu-mi și-n veșnicie ară
în cânt și-n gând.

Pecete

Nu vreau să plec! Am să rămân pe loc,
sperând că nu e doar un simplu foc
de biete paie
și că vom arde un destin intens
a cărui pățimașă vâlvătaie
ne va da sens.

A fost să fie-așa cum am dorit,
căci toate câte-am vrut s-au împlinit
având în tine
un sprijin ce mi-a dat mereu avânt
să-nnobilez cuvintele senine
prin al meu cânt.

Și mi-ai fost far când neguri se-nvârteau
în jurul navei mele și doreau
să o scufunde.
M-ai îndemnat să scormonesc în zări
pentru-a afla mereu țeluri profunde
și-alte cărări.

Pecete-ai fost de la-nceput mereu
pe puritatea sufletului meu
și vei rămâne
întipărită și în veșnicii
chiar dacă-atunci cu totul alte grâne
le vom cosi.

Într-un târziu

Merg de aproape-un secol. Între timp
e pe sfârșite ultimul-anotimp
și zăresc gara
în care voi fi pus ca să cobor,
să-i spun gerului aspru „bună seara”
și „somn ușor”.

Am stat în tren și am privit pe geam
uimit de ce priveliște vedeam
trecând grăbită
și m-am trezit deodată la final
că scormonesc să-l aflu în ursită
pe cel real.

E viscol și nămeții sunt enormi
și-aud o șoaptă: Vino, ai să dormi
și n-o să-ți pese
că nu vei mai visa în amintiri,
ce vor rămâne-aici pentru-a le țese
alte iubiri.

Și voi uita. Dar voi veni din nou,
căci viața e-un neconținut ecou.
Voi fi un altul
poate mai bun, poate mai rău. Nu știu.
Depinde ce va hotărî înaltul
într-un târziu.

Și vreau atât

Eu n-am trecut pe-alături. Am rămas
crezând că o să stau o zi, un ceas
sau poate-o lună,
dar iată că decenii au trecut
și-am fost de-atunci tot timpul împreună,
având ca scut

o dragoste cum rareori găsești
și-atunci descrisă numai în povești
nemuritoare,
când Făt-Frumos l-a omorât pe zmeu
și s-a-nsurat cu-a lui soție care
s-a vrut trofeu.

Îți mulțumesc pentru că mi-ai fost oricând
în inimă și-n suflet, încercând
să le dai viață,
să suferi tu în locul meu, să fii
pavăza mea când îmi apar în față
mici nebunii.

Dar e puțin să-ți spun un „mulțumesc”
și nici să îți declar că te iubesc.
O știe-oricine.
Aș vrea atât. În vremea de apoi
să fim ce-am fost. La rău cât și la bine,
tot timpul doi.

Dar am să-nving

Încă mai sper. Fără speranță știu
că în al deznădejdilor pustiu
aș urca dune
și-aș căuta o oază în zadar,
iar soarele încins pe mine-ar pune
grămezi de jar.

Încă mai cred. Credița-mi dă curaj
să-nfrunt al îndoielilor miraj,
care mă cheamă
dorind să nu găsesc drumul sortit
pe care în poteci îl tot destramă
la nesfârșit.

Încă visez. Și încă am un țel
spre care mă îndrept cu-altfel de zel
ca până-acuma.
Sunt mai grăbit, mai dornic să ajung
chiar dacă-atât de rece este bruma
și drumu-i lung.

Dar am să-nving. Sunt sigur c-am să-nving
chiar dacă îndoielile mă ning
și-i frig de crapă,
nu pietrele, ci sufletul meu trist
care nu e în stare să priceapă
cum de rezist!...

Dacă mi-e dor

Dacă mi-e dor colind prin amintiri
și mângâi minunații trandafiri
sădiți de tine
în locurile-n care ne-am iubit,
când chipul tău, în suflet și-n retine
mi-a fost cioplit.

Și totul e la fel de minunat
când trandafirul tandru mângâiat
deodată-mi pare
trupul tău plin de nuri și ispititori
cu care m-am jucat plin de-ncântare
din zori în zori.

Într-un târziu mă-ntorc și-mi pare rău
că între spini lăsat-am trupul tău
să sângereze
dorinți pe care n-am cum să le-alin,
căci dorul de-abia poate să schițeze
al tău preaplin.

Stau și visez și sufăr că n-am cum
să mai prefac trecutul în acum,
că drumul șters e
și a uitării noapte a venit,
iar reci și repetabile averse
ne-au despărțit.

Nu e posibil

Atâtea mi-am propus!... Și-atâtea sunt
fapte care mă fac să mă încrunt
și-mi sunt povară
pentru că știu că vina o port eu
fiindcă accept să văd ce pluguri ară
destinul meu.

Încerc să mă revolt, să fiu altfel,
să nu mă risipesc, să am un țel
și perspective,
dar n-am curaj, ezit, șovăi când văd
în jurul meu eșecuri în derive
făcând prăpăd.

A fost o vreme când visam, crezând
că pot să schimb orice și-oricum oricând,
că port în mine
puteri ce au învins și-s de neșters,
căci mi-au fost date, pentru-a face bine,
de Univers.

Nu pot să cred că am să plec învins,
în chip de om ratat, de simplu ins.
Nu e posibil
să capotez în viață-n așa hal
încât să mă scufund în mod penibil
chiar lângă mal.

Testament

Văd toate câte-au fost atât de clar,
căci în al amintirii insectar
în chip de fluturi
zac clipele pe care în duium
le-am colindat, din zeci de începuturi,
până acum.

E-un amalgam fantastic de culori
ciudat și straniu-amestec de candori
și de amaruri
ce-au fost sculptate-n mintea mea din plin
și le cinstesc ca prețioase daruri
de la destin.

Și cât de greu și trist mă reîntorc
ca ultimele clipe să le torc
din vechiul caier
al vieții care mi s-a dat cadou
când am sorbit speriat stropul de aer
ciudat și nou.

Curând, foarte curând, va fi târziu
și în înalte sfere am să fiu,
de-aceea acum
vă las cel de pe urmă Testament :
Puteți să nu-mi cinstiți viața și huma,
ci-al meu talent!

Ce să mai sper?

Din oceanul care-am fost cândva
mai sunt un lac ce sigur va seca
și mica-mi barcă
va putrezi încet în al său mâl,
iar viața mea va arăta de parcă
e-un Cernobîl.

Pe cerul meu ce-a fost superb azur
nori negri se-ndesesc și prind contur
și plouă, plouă
cu picături amare de tristeți,
care pe-a vieții mele sfântă rouă
devin nămeți.

Ce să mai sper, când tot ce am sperat
în grea uitare-ncet s-a destrămat
și n-am cuvinte
ca să descriu regretul meu imens
că am crezut că-mi scrie în sorginte
să am alt sens.

Și lacrimile s-au uscat de mult.
În suflet nu mai am niciun tumult,
este tăcere
în inima ce-a împietrit de când
sculptez în ea cu daltă de durere
gând după gând.

Sunt singur!...

Sunt singur. Singur!... Neamul meu s-a stins
și mă simt inutil. Complet învins
de cruda soartă
ce i-a răpit pe rând pe toți ai mei,
când a deschis în moarte-o largă poartă
ce n-are chei.

Curând, curând va fi și rândul meu.
Când? Știe asta numai Dumnezeu.
Eu stau la pândă
rugându-mă să fie mai târziu,
căci vreau în a mea lume și-o izbândă,
nu doar pustiu.

Dar este greu. E greu din ce în ce
și înțeleg că vreme nu mai e
pentru victorii.
Am visuri multe, țeluri, ideal,
dar îmi dau seama că sunt iluzorii
și n-au final.

Cred c-am greșit venind abia acum,
că n-am ales adevăratul drum
și sunt de vină
de rătăcirea mea în plin deșert,
pe care-acum, când noaptea-a prins să vină,
nu pot s-o iert.

Noului an

A mai sosit un an. Pe al său prag
privesc în urmă zâmbitor, cu drag,
căci cel ce pleacă
mi-a fost prieten și ce-am vrut mi-a dat
fiind în viața mea ca o prisacă
cu rod bogat.

Sper că cel nou va fi și mai frumos,
mai împlinit și mai armonios,
mai plin de vlagă
și va aduce-n dar tot ce vreau eu
în mica, dar vrăjita lui desagă,
plină mereu.

O, an superb, tu care n-ai să fii
ultima treaptă, ci vei pregăti
alte urcușuri,
dându-mi în dar mirabile viori
cu ale căror magice arcușuri
să cânt splendori.

Am să încerc să nu-ți dezamăgesc
încrederea cu care vii firesc
promițând daruri
pe care le-am dorit până mai ieri
și care să îmi pară pe amaruri
dulci mângâieri.

De-acum încolo

Chiar dacă timpul trece galopând
sădesc speranțe-n fiecare gând
și cred cu-ardoare
c-am să le văd bobocii înflorind,
când noului destin, altă cărare
am să-i pretind.

De-aici încolo anii mei vor fi
puși să se scalde doar în poezii
înmiresmate
de un parfum superb și un alt crez.
Doar versuri de speranță mângâiate,
am să crez.

Îmi pare rău c-am plâns până acum,
că-n urma mea noroaie-s pe-al meu drum
și-n jur doar lacuri
de lacrimi care n-au avut un rost,
când m-am lăsat rănit chiar și de fleacuri
ce-amare au fost.

În timpul scurt prin care calc din greu
și care mi l-a dat chiar Dumnezeu,
prieten darnic,
voi face tot ce încă n-am făcut
ca să nu plec crezând că doar zadarnic
am străbătut.

Pe un nou drum

Bine-ai venit, tu, viață nouă chiar
dacă mustești numai dureri și-amar
și ești prea scurtă!
Nu mă-nspăimânți cu viscole, cu ger
și chiar dacă te-asemeni cu o iurtă
eu te prefer.

Decât să pier pe coborâșu'-abrupt
mai bine stau în tine și mă lupt
sfidând destinul,
care de-o vreme spatele mi-a-ntors
sperând că îmi va auzi suspinul
de lacrimi stors.

Dar n-am să plâng. Am să surâd mereu
și din iubire am să-mi fac nucleu
mereu fierbinte.
Nu am să las o clipă fără rost,
ciobind febril întruna, în cuvinte,
ce sunt și-am fost.

Sunt fericit că am ajuns să pot
să-mi curăț codrii de-orice fel de ciot,
că niciodată
nu am sperat cum pot să sper acum,
că viața mea pășește-mbujorată
pe-un alt drum.

A fost un drum

A fost un drum ce-a șerpuit mereu
având poteci pentru ușor și greu,
dar în derivă,
din care totdeauna m-am întors
mai obosit, mai fără perspectivă
și parcă stors.

De câte ori la drumu-mi reveneam
un altul nu păream, ci chiar eram
și-acea schimbare
m-a ajutat să trec orice pârleaz,
căci totdeauna orice încercare
te ține treaz.

Am obosit de-atâtea provocări,
dar ochii-mi scormonesc în alte zări
dorind să știe
tot ce mi-a dat destinul meu ciudat,
în cartea cărui ne-ncetat se scrie
doar ce-am ratat.

Sunt prea bătrân să-mi pese ce va fi
și dacă mai am ani sau doar o zi.
Puțin îmi pasă
că viitorul e mereu incert.
Doar faptul că sunt singur lângă coasă
nu pot să-mi iert.

Și-așa voi face

Ce greu e să pari vesel când ești trist,
să creadă lumea că ești optimist
și c-a ta viață
este un colț de rai, un mândru plai,
când tu pe scena vieții ești Paiață
și pe ghimpi stai.

Dacă-aș descrie zbuciumatu-mi mers
o lacrimă ar fi orișice mers
și de mi-aș pune
în palme al meu suflet terfelit,
m-ați întreba cu toți: De ce, nebune,
ai mai trăit?!...

Dar trebuie să tac, să rabd, să-ndur,
să îi dau vieții-un minunat contur
de strălucire
să spun că n-am avut niciun necaz,
că-am fost când am primit numai iubire
în plin extaz.

Prietenii, atâția câți mai sunt,
îmi cer să râd, să nu mă mai încrunt
și-așa voi face.
De mine însumi îmi voi bate joc
uitând de ale sorții bobârname
pe-al meu soroc.

Deci, hai!

Spre zări. Privește cât e de sublim
azuru-n care ne dorim să fim
măcar o vreme,
trăind ce am visat și mai visăm
și care nu-ncetează să ne cheme
să-l colindăm.

Aștept. Și tu la rându-ți să aștepti
să-ți îndrept calea și să mi-o îndrepti.
Mână de mână
să mergem mai departe fredonând
cântecul care viața ni-l îngână
în orice gând.

Știu ce-ți dorești și știi ce îmi doresc
și sunt convins că simplu și firesc
doar împreună
vom mângâia destinul ce a vrut
neconținut pe frunte să ne pună
cununi de lut.

Deci, hai! Mai este timp, chiar dacă-un strop,
să ne jucăm sărind peste-orice hop
râzând feeric
că orice-azur devine cenușiu
că-ncet, încet se face întuneric
și e târziu.

Și voi uita

Veneam cântând și m-am oprit în loc
mirat că vocea nu-mi aud deloc,
ci doar în mine
privighetori și ciocârlii vesteau
c-o primăvară minunată vine
pe-al vieții-mi șleau.

Va trece iarna asta în curând.
Simt primăvară-n fiecare gând.
Cu ochii minții
alint miresme pure, rând pe rând,
în timp ce încă greierii dorinții
i-aud cântând.

În pajiștile pline de splendori,
prin care alergam adeseori,
am să zburd iară
cu inima răsând în al meu piept
și sufletul vrăjit de-o primăvară
ce-o tot aștept.

Și voi uita că iarna a bătut
cu al durerii mult prea aspru cnut
a mea ființă
în care altă iarnă-a adormit
strângând la pieptu-i orice suferință
m-a chinuit.

Vom fi alături

Nu-ți cer să ierți. Ce ai putea să ierți,
când nu ți-am dat prilejul să mă cerți
sau să te superi,
iar dragostea în care-am ars sublim
nu a fost maculată de-ntreruperi
ca triști să fim.

Am fost alături și-am știut mereu
ce se întâmplă-n Tu și ce în Eu.
Din clipă-n clipă
destinul l-am văzut cu mult mai clar
cum surâdea privind câtă risipă
ne dă în dar.

A fost frumos. Este frumos și-acum
când colindăm zâmbind pe-aceiași drum
ce încă pare
fără denivelări și fără gropi,
când cad pe noi, râzând, fără-ncetare,
când fulgi, când stropi.

Să nu te temi, să nu te îndoiești!
Atâta timp cât sunt și cât mai ești
vom fi alături
chiar dacă iarna grea ce a venit
va vrea cumva să-ngroape sub omături
tot ce-am iubit.

Răsad

Mai tânăr ca acum nicicând n-am fost,
căci am aflat al vieții mele rost,
a mea menire
ce-a fost ținută chiar de Cel de Sus,
când pe-ai mei umeri, togă de iubire
zâmbind a pus.

Sfârșitul se preschimbă-n început,
iar viitorul intră în trecut
cântând feeric.
Și nici prezentul nu mai e demult,
căci renăscut, în tristu-i întuneric,
sunt alt tumult.

Ce pace e în mine și în jur
când dau oricărui vis un nou contur
și simt în sânge
cum lin pătrunde-n el un nou izvor
ce se transformă într-un murg pur sânge
cu care zbor.

Am aripi. Aripi mari. Cu ele pot
să fiu când vreau oriunde. Peste tot.
Puțin îmi pasă
de se vor rupe, dacă am să cad,
cât timp viața mea nouă e frumoasă
și par răsad.

Cred și sper

Ce dacă a fost greu din când în când
și-am obosit neconținut urcând
mii de coline?

Am reușit să dobândesc ce-am vrut,
în primul rând încrederea în mine
ce mi-a fost scut.

N-am fost înfrânt fiindcă-am crezut mereu
că-s ocrotit chiar de destinul meu
ce-mi dă putere
să trec ușor peste orice necaz,
căci am avut la orice durere
câte-un pârleaz.

De-aceea n-am păreri de rău de fel
și-ntotdeauna am avut un țel,
o țintă care
a trebuit în mijloc s-o ating,
să mă conving pe mine că-s în stare
și să înving.

A mai rămas puțin, dar cred și sper
că nu voi pribegi prin efemer,
iar orice clipă
va trece încărcată de-mpliniri
în care nu va fi nicio risipă,
nici rătăcirii.

Vor fi doar zori

Sigur că poți. De ce să te-ndoiești
când știi prea bine cine-ai fost și ești
în viața asta.

Puterea ta este de neînfrânt.
Ești pedepsit ca și de data-aceasta
să fii frământ.

Știu că dorești să fii mereu mai mult,
să-ți simți în gânduri pățimaș tumult
și fără teamă
să te arunci în valuri și înot
să treci surâzător prin orice vamă
de peste tot.

Că anii-s mulți și simți că-s tot mai grei,
mai mohorâți și fără de temei
puțin îți pasă
atâta timp cât nu te lași înfrânt
și-a îngerului negru lungă coasă
șuieră-n vânt.

Nu ai să cazi atâta timp cât sperii
că mâine va fi altfel decât ieri,
plin de lumină,
o primăvară doldora de flori
că-n loc de noți ce nu se mai termină
vor fi doar zori.

Am să dispar

Îmi amintesc. Mereu îmi amintesc
tot ce a fost firesc și nefiresc.
Trecutul pare
atât de-aproape și de insistent
când chinuie cu amintiri bizare
al meu prezent.

Nu mai am visuri, țeluri de atins
și chiar dacă nu pot să cred că-nvins
sunt de-a mea soartă,
refuz să-accept că va pieri curând
tot ce-am făcut în viață pentru artă,
scriind, cântând.

Și totuși ăsta-i adevărul pur
ce-n fiecare gând prinde contur
clipă de clipă,
pentru că știi că am să fiu uitat,
când numele-mi în veșnică risipă
va fi-aruncat.

Și e păcat. Și este și nedrept
dar n-am ce face, trebuie să-accept
moartea deplină.
Eu, care am avut atâta har
din nemurirea plină de lumină,
am să dispar!...

Punctul pe i

Surâd și plâng. Atât mi-a mai rămas
când străbat timpul singur, pas cu pas,
uitat de semeni.

Și-mi pare rău că n-am fost om de rând
luptându-mă să nu îi fiu asemeni
în niciun gând.

E o prostie să dorești mai mult,
să vrei să fii clocotitor tumult,
să îți sacrifici
stropul de viață care ți s-a dat,
crezând că-n bine răul îl modifici
cu-un gând curat.

Cei care-n astă viață sunt altfel
or să te vadă ca pe un rebel
lipsit de minte
și-au să arunce-n tine cu noroi,
râzând că porți mirabile veșminte,
iar ei sunt goi.

Îmi pare rău că am ieșit din rând,
din când în când, și-atunci cu câte-un gând
mai acătări.

Plătesc din plin greșala de-a fi vrut
ca nemuririi strălucirea zării
să i-o sărut.

Scut

Mi-e drag să-ți văd surâsul, să-ți ascult
glasul ce-n mine e mereu tumult
de sentimente
și chiar după atâția ani mi-e drag
să-admir iubirea care și-n prezent e
un scump meleag.

Ești tot la fel. Nu te-ai schimbat deloc
chiar dacă viața rea și-a bătut joc
de-o tinerețe
cum n-a mai fost cândva pe-acest pământ
și-n care-n loc de lacrimi și tristețe
a fost frământ.

Ți-e sufletul la fel de minunat,
căci niciodată nu l-au întinat
greșeli mărunte,
iar inima e-un codru legendar
în stare, pentru mine, să înfrunte
orice amar.

Desigur că destinul'-așa a vrut
să fii oricând al vieții mele scut
în tot și-n toate
și să ascunzi în viața mea mereu
superbele comori ce ți-au fost date
de Dumnezeu.

Ultima luptă

Plouă cu frig și dârdâi suferind
când văd în mine spaime cum se-aprind
și devin ruguri
pe care arde fiecare gând
care visează să străbată cruguri
din când în când.

Dimensiunea-n care am avut
puterea să creez tot ce am vrut
este o sferă
din care simt că nu mai pot să ies,
când orice evadare e-o himeră
de ne-nțeles.

Doresc, dar nu-s în stare să mă lupt,
căci peste tot urcușul e abrupt
și n-am putere.
Încerc și cad. Mă prăbușesc mereu
și simt speranța-ncet, încet cum piere
din eul meu.

E ultima mea luptă. Sunt convins
că voi învinge pentru-a fi învins,
că mai departe
urmează să sparg sfera și apoi
atracții infinite să mă poarte
spre spații noi.

Eterna sfâșiere

M-am deșirat și-ntruna mă deșir
dintr-un nadir către un alt nadir
fără să-mi pese
că-n golul ce rămâne-n urma mea,
cândva, în timp, cu patimă voi țese
o altă stea.

Nimic din ce-am pierdut nu s-a pierdut
fiindcă mereu un altfel de-nceput
a fost în toate
în clipa când prezentul curajos
râdea din meterezele sfârmate,
victorios.

Sunt sigur că destinul meu defunct
o virgulă va fi și nu un punct,
că o urmare
va fi la tot ce-n viață am trăit,
când orice bucurie trecătoare
m-a-ntinerit.

Și simt în mine mult prea mult avânt
care devine-n orișice cuvânt
rostit de minte
un murg înaripat cu care zbor
tot timpul din sorginte în sorginte,
din dor în dor.

Sentiță

Să știi, iubita mea, că tu ai fost
cea care-a dat destinului meu rost
și țel spre care
iubirea ta tot timpul m-a condus
ferindu-mă ca-n clipe de-ncercare
să fiu răpus.

Dacă-am învins și ție-îți datorez,
căci tu ai fost întruna-n mine miez
din lava cărui
vulcani de biruință au țâșnit
și cei care-au dorit ca să mă năruie
m-au ocolit.

De-aceea te iubesc atât de mult
c-o patimă ce-adeșea e tumult
și-mi dă putere
să ocolesc prăpăstiile-adânci
când urc spre vârful care lângă cer e,
pășind pe stânci.

Destinul a dorit să-ajung ratat,
dar Cel de Sus m-a binecuvântat
cu o sentiță:
Să nu cedezi, să nu te lași înfrânt,
să crezi mereu că totu-i cu puțință
pe-acest pământ.

Sunt convins

Nu mă-ndoiesc. Din contră. Sunt convins
că și dacă sunt nins, n-am fost învins,
că nimeni încă
n-a reușit să-mi dea măcar un brânci
pentru că-am fost puternic ca o stâncă
cu văi adânci.

Credința care-n mine e nucleu
este, de fapt, un strop de Dumnezeu,
o picătură
de infinit din care-am fost creat
ca-n trup să nu existe vreo nervură
ce n-a vibrat.

Am fost mereu ceea ce sunt acum
și am avut de fapt același drum
cu mici popasuri
în care-am încercat să fiu altfel,
stând îndelung cu mine la taifasuri,
vorbind de țel.

Și n-am de gând deloc ca să mă schimb.
Și eu și viața sub același nimb
vom sta o vreme
care va fi-ncărcată de prinos,
de gânduri adunate în poeme
la care cos.

Sunt altul

Ce minunat este să crezi ardent
că-acest frumos, tulburător prezent
care începe
să se preschimbe-n splendid viitor
nu are văgăuni, nu are stepe
și niciun nor

pe cerul său ce e de fapt azur
care a fost mereu imens și pur,
de un albastru
ce niciun muritor nu l-a văzut
pentru că doar privirea lui Zoroastru
l-a mai avut.

Renunț la ieri. Pe mâine nu-l aștept
pentru că azi merg doar pe drumul drept
fără să-am ținte,
lăsând ca timpul să îmi dea ce vrea.
Știu că numai privind spre înainte
nu voi cădea.

Sunt altul. Și nu știu nici când, nici cum
am devenit cel care sunt acum.
Atâta forță
n-am mai avut de mult. Atâta zel,
care din lumânare face torță
într-un nou țel.

M-am împăcat cu mine

Mai fac adesea-n mine câte-un nod
și construiesc peste genuni un pod,
pun o potecă
din ce în ce mai scurtă-n jur mereu
și-i dau un vis frumos ca ipotecă
eului meu.

Mă mulțumesc să iau tot mai puțin
din ce-mi oferă dragul meu destin
ce mă privește
din ce în ce mai trist și-ngândurat
fiindcă el știe când mi se sfârșește
drumul trasat.

Dar eu zâmbesc. Și râd chiar uneori
fiindcă în loc de zile văd doar zori
și vreme bună
lipsită de vânt rece sau de ploi,
surâd văzând cum dragostea adună
roi după roi.

M-am împăcat cu mine însumi. Pot
să spun că sunt copac, chiar de par ciot
și în azururi
mi-am preschimbato de-o vreme orice gând.
Noi visuri ce-n speranțe prind contururi
se-aud cântând.

Alt viitor

De la o vreme totul e intens
și orice sentiment e-atât de dens
că nu știu dacă
voi reuși extazul să-l domin
sau am să-l las ca de obicei să treacă
privind senin

cum pierd fără să-mi pese că din nou
mă sting poate în ultimul ecou
ce nu revine,
pierzându-se în neguroase zări
în care nu sunt trenuri, nu sunt șine
și nu vezi gări.

Și totuși nu am voie să nu sper
că am să pot ieși din efemer,
că-a mea menire
va trebui s-ajungă la final
îmbrățișată tandru de lubire
și Ideal.

De când în mine ruguri am aprins
sunt ferm convins că n-am să fiu învins,
că voi fi iară
cel mai ciudat, dar demn învingător
ce-n țarinile vieții sale ară
alt viitor.

Pace

Trăiesc intens într-un prezent superb
în care al meu suflet e un cerb
sau căprioară,
e inima ce-mi freamătă în piept,
în timp ce spre-o superbă primăvară
cântând mă-ndrept.

Și e atâta pace-n al meu trup
care de-un timp se-aseamănă cu-un stup
cu sentimente
ce roiesc, în faguri adunând
ideile al căror fundament e
în orice gând.

E-o pace, o-mpăcare cum am vrut
să fie-n mine de la început
și-mi pare bine
că a venit, chiar dacă la nadir,
ca să transforme orice mărăcine
în trandafir.

Ce-a fost până acum a fost un dar,
pe când ce vine e-un izvor de har
cu unde clare,
care în mine răvășesc răcori,
este un fel de binecuvântare
de fragezi zori.

E-un semn

Nici eu nu-mi recunosc noul meu eu
în care fericirea e-un nucleu
mic, dar fierbinte,
iar dragostea e cel mai sfânt reper
ce-n loc de stele seamănă cuvinte
pe-al vieții cer.

Am fost ce-am fost și nu regret defel
că-n loc de vultur par un porumbel
ce nu mai cântă.
Pot să-i aduc însă lui Noe-n plisc
ramura verde care a fost frântă
de pe un pisc.

O inimă senină, suflet cald
în care sentimentele îmi scald
visând azururi,
gânduri senine pline de idei
cu-a căror inefabile contururi
viața o-nchei.

Acest sfârșit mult binecuvântat
e mai frumos decât ce am visat
să fie-aieve.
E-un semn că sunt iubit de Cel de Sus
care din plin, miraculoase seve
în mine-a pus.

Cu sacrul dor

Chiar dacă înserarea e-n plin sân,
speranțele-s deja cu toate-n pârg
și-n scurtă vreme
se vor preface-n cel mai nobil rod
ce se va vrea cules, fiindcă se teme
să zacă-n glod.

Voi avea fructe pentru orice gust,
ba chiar și cel mai inefabil must
ce-o să-i desfete
pe cei ce vor gusta din el oricând,
pe dată potolind orișice sete
din orice gând.

Căci par de când mă știu gura de rai
în care sunt doar flori și niciun scai
în timp ce zboară
în mine fluturi, iar privighetori
și ciocârlii cântând îmi înfioară
ultimii zori.

Așa aș vrea-ntr-o clipă să dispar
lăsând în jurul meu câte-un lăstar
plin de cuvinte
ce farmecă prin frumusețea lor,
căci au aceeași magică sorginte
cu sacrul dor.

Marea și eu

Pe mări de lacrimi stoarse din necaz
nu mai colind de mult cu-al meu barcaz
ce-ntr-o lagună
zace de mult, bătrân și scorojit,
visând, din când în când, câte-o furtună
un vânt cumplit.

Corăbierii au plecat de mult,
căci nu le ofeream niciun tumult,
o aventură
în care să arate tot ce pot,
o lașitate sau câte o bravură
de matelot.

Aștept pe mal. Și nu știu ce aștept,
în timp ce mi se zbuciumă în piept
inima care
a fost neînfricăță-n larg mereu
bătând egal doar când vedea în zare
un curcubeu.

Și-mi este dor să mă avânt în larg
având steagul speranței pe catarg,
plutind pe valuri
pe care să le-nfrunt cu pieptul meu,
să fim înstrăinați de orice maluri
marea și eu.

Nemuritor

Am fost modest. Ei bine, nu mai sunt
și-acum când părul meu este cărunt,
fără sfială
le spun celor ce m-au crezut banal
că nu m-au cunoscut și se-nșală.
Sunt genial!

Da! Harurile mele-s mai presus
de tot ce-n alții Cel de Sus a pus.
Nu au pereche
talentele ce-s lanuri, nu doar spic
și poezia-mi chiar de pare veche,
e-un gen unic.

Sunt creator, pe nimeni nu imit.
Refuz să fiu de mode pervertit.
Scriu poezie
fiindu-i și stăpân și scutier,
atent ca la ce-acum urât se scrie
să nu ader.

Sunt demodat, dar știu că sunt peren,
căci nu din buruieni adun polen.
Genul în care
trudesc, nu-i învechit și nici minor
și va rămâne în continuare
nemuritor.

Un ins

Nu mai e timp și totuși zi de zi
îl risipesc aiurea-n poezii
ce-or să dispară
cu mine-n al uitării crunt neant,
deoarece în lumea literară
sunt figurant.

Eu mă cunosc, dar nu este destul
căci ignorat de critică sunt nul,
un oarecare,
chiar dacă versu-mi este genial.
Sunt și rămân o umbră călătoare,
un om banal.

Tot ce-am făcut în viață-i fără rost
pentru că-n Cânt efemeridă-am fost
și-n Poezie
un geniu ce târziu a înțeles
că de ce scrii, precum dorești se scrie
din interes.

Dai, ești pe culmi. Nu dai, ești un nimic.
Nu ești în lanul literar nici spic.
De nu ai pile
sau nu faci parte dintr-un grup „distins”
creațiile tale sunt sterile,
ești doar un ins.

Eram și sunt

Eram și sunt. Ce straniu dezacord
ca între Polul Sud și Polul Nord.
Am fost aieve
puternic, plin de visuri, ca acum
superbele și magicele seve
să fie scrum.

Eram mereu cu patimă dorit
ca să accept să fiu un timp iubit
și-au fost sublime
acele perioade de răgaz
când colindam în orice profunzime
în plin extaz.

Eram și-mi pare rău că-n viitor
voi fi doar amintire și doar dor,
căci din păcate
anii frumoși au devenit pecetei
care i-au dat înfățișări ciudate
acestei vieți.

Eram... A dispărut acel eram
de când privesc cum iarna-mi bate-n geam,
de când mă cheamă
nămeții care cresc ca să-i străbat.
Sunt și voi fi ceva ce se destramă
deja uitat!...

Alt anotimp

Merg mai departe. Nu pot fi oprit.
O forță mă atrage spre-un zenit
care mă cheamă
dorind măcar ca umbra să-i ating
spre-a lua puteri cu care orice teamă
să o înving.

Rămâne-n urma mea un negru hău
ce strânge-n el tristeți, păreri de rău,
dureri și zbucium
pe care în uitare le sădesc
și cu al fericirii mele bucium
zori noi vestesc.

Am alte perspective-n fața mea.
Un univers superb în el mă vrea
și merg spre dânsul
lăsând în urmă tot ce frânt m-a vrut,
decepțiile, spaimele și plânsul
toate-având cnut.

Dar n-am să cad. Nu am să fiu înfrânt
deoarece-s clocotitor frământ
și nu îmi pasă
că ninge viscolit de la un timp,
pentru că am în lumea mea aleasă
alt anotimp.

Noua menire

Dacă eu vreau știu că se poate. Tot
ce-mi pun în gând se-ndeplinește. Pot
oricând obține
de la destin ce spun și ce doresc,
fiindcă văzând că lupt, cu mine ține
și izbândesc.

E de ajuns să fiu mereu convins
că de nimic nu pot să fiu învins,
să fiu în stare,
să nu cedez când dau de un impas
și când vor unii înși să mă doboare
să nu îi las.

De la o vreme simt că pot mai mult,
că-n locul resemnării un tumult
e-n tot și-n toate.
Tristețile-s superbe bucurii
când văd că ce îmi pun în gând se poate
îndeplini.

În mine cred. Nu pot să mă-ndoiesc
când văd că-n mine totul e firesc,
că-s plin de-o forță
care-a schimbat al vieții mele sens.
Noua menire e ca-n chip de torță
să ard intens.

Cred

Nu trebuie să mai calc strâmb deloc.
Am înțeles că viața nu-i un joc
și e prea scurtă
ca să o pierzi întruna încercând
să faci castele dintr-o biată iurtă
dărăpănând.

Din vreme a rămas numai un strop
și trebuie să am un singur scop
și-acela este
să fac ceva temeinic și deplin
nu să compun în fugă o poveste
despre destin.

Cel care vreau să fiu e important.
Doresc să-ajung pe celălalt versant
al vieții mele.
Să știi că încă sunt, fiindcă am fost
ales să dăruiesc stinselor stele
altfel de rost.

Ce n-am făcut sau ce nu am sfârșit
trebuie-acum să fie împlinit
cu orice riscuri.
E timpul scurt. O știi, dar nu disper.
Cred că voi pune-odată ajuns pe piscuri
mâna pe cer.

Să fiu curat

Vin, dar, vă rog, mai așteptați puțin,
căci văd o porțiune din destin
imaculată
pe care-aș vrea în oază s-o prefac,
chiar dacă soarta a ajuns deodată
un simplu fleac!

Un colț de rai în care să-nțeleg
de ce-am fost doar o parte din întreg
când toată viața
dorea să fie marele trofeu
căruia numai eu să îi văd fața
zâmbind mereu.

Aș vrea ca să pătrund în amănunt,
să înțeleg deplin ceea ce sunt
și ce menire
mi-a dat în dar Eternul la-nceput,
de ce s-o duc, în timp, la-ndeplinire
nu am putut.

Îmi trebuie-o fărâmă de curaj
ca să destram vremelnicul siaj
ce mă-nsoțește
și face să am sufletul pătat.
Vreau ca în casa cui mă-adăpostește
să fiu curat.

Altfel de miez

Când eşuez, surâd şi-mi spun în gând:
Voi îndrepta eşecul în curând,
căci am voinţă
şi pot orice cu-un zâmbet să repar.
Atâta timp cât cred, e cu putinţă
să-nving plenar.

De la o vreme nu mai mă-ndoiesc
şi ce îmi pun în gând îndeplinesc
cu o bravadă
ce-mi dă puterea să rămân destins,
ştiind că nimeni nu o să mă vadă
plângând învins.

Şi-mi pare-aieva că un alt destin
ce are din păcate prea puţin
până ce piere,
s-a alipit de cel ce trece-acum
şi vrea cu dărnicie să-mi ofere
cu totu-alt drum.

Şi nu refuz. Atât cât mai exist
nu vreau să trec prin viaţă ca turist,
doresc esenţe
ce-n fapte-apoi să le însămânţez.
Aş vrea ca-n timpu-acestei existenţe
să fiu alt miez.

Numai în zbor

Iubire spun și simt lumină-n trup
pentru că brusc vulcanii mei erup,
iar a lor lavă
străbate mintea care e-n frământ
și-n ora ce încet devine gravă
încep să cânt.

Nu am știut nicicând ce-am să compun.
Nu mi-a păsat de-i rău sau dacă-i bun.
Am stat de-o parte
și muza mi-a dictat ce i-a plăcut.
Și-așa încet, am mai creat o carte
cum ea a vrut.

Îmi place să creez. Unic să fiu
în forme fixe, cum acuma scriu.
Doresc să fie
o melodie fiecare vers.
Pot, dacă vreau, să umplu cu-armonie
și-un univers.

Dar pentru toate-ți trebuie un har
pe care l-ai primit cândva în dar
de la ursită.
Dacă ești uns cu el este ușor
să-arăți că a ta cale e-mplinită
numai în zbor.

De-aceea sper

Sunt ferm convins că-i doar un început
această despărțire de trecut
a căii mele
care încearcă să găsească-acum,
când e atrasă de atâtea stele
altfel de drum.

Din ce a fost aș vrea să nu repet
nimic din ceea ce a fost concret.
Restul de viață
îl vreau trăit cu totul în alt mod.
Nu vreau să văd pe scurtul fir de ață
măcar un nod.

Vreau altceva. Mai bun și mai frumos,
mai plin de împliniri și luminos,
fără-ocolișuri,
să nu mai fie-n viața mea târâri,
să nu se mai preschimbe-orice suișuri
în coborâri.

De-aceea sper, de-aceea cred intens
clipă de clipă-ntr-un cu totu'-alt sens,
într-o menire
care să poată fi sacrul botez
ce-mi va sfinții cu roua din iubire
noul meu miez.

O nouă lume

O nouă viață a pășit cu drag
peste al lumii mele șubred prag,
m-a luat în brațe,
a pus pe fruntea mea un cald sărut
și moartea n-a putut să mă înhațe
cum ar fi vrut.

Mi-a mângâiat apoi trupul, dorind
să-mi vadă ochii încruntați zâmbind
și să-mi audă
vocea în care înfloreau livezi
a căror iarbă verde era udă,
nu de zăpezi,

ci de o rouă strălucind intens
care-i dădea ursitei un nou sens
și o candoare
ce mă făcea într-înșă să visez
c-al meu sfârșit o altă lume are
în al lui miez.

Nu îmi păsa că ce a mai rămas
poate să fie-o zi sau poate-un ceas
atâta vreme
cât clipele vibrau concomitent,
iar viitorul nu-nceta să cheme
noul prezent.

Am coborât din șa

Am coborât din șa și lângă cal
privirea mea alege acel mal
ce o să fie
Golgota ce m-așteaptă s-o străbat
pentru a fi, când, unde, nu se știe,
crucificat.

Stau derutat când calul de omăt
nechează și pornește îndărăt
fără să-ntoarcă
măcar o dată capul înapoi.
Sunt singur, însă tot mă-nșel că parcă
am fi tot doi.

Într-un târziu pornesc spre-un dâmb stâncos,
care îmi pare mai prietenos
și-ntruna cheamă
și-ncep să urc și să cobor colini
fără să simt vreo spaimă sau vreo teamă
când calc pe spini.

Mai am puțin și am să fiu pe stei
de unde voi privi spre anii mei
ascunși în ceață
și am să strig fără s-aștept răspuns:
Priviți ce sus m-am cățărat în viață,
unde-am ajuns!...

Hai să zâmbim

Mă-ntreb. Oare să fie prea târziu
să fac o oază în acest pustiu
ce ne-nconjoară?
Pot să creez miracolul sublim
ca-n toiul iernii-o tandră primăvară
să ne-oferim?

Așa de mult aș vrea să-ntinerim!
Ca-n primii ani ai dragostei să fim,
să nu ne-apese
anii aceștia ce sunt tot mai grei.
Aș vrea să nu-i simțim, să nu ne pese
deloc de ei.

Măcar în gânduri să n-avem zăpezi.
În suflete să colindăm livezi
înmiresmate,
iar inimile să înceapă-alt cânt
ce va descrie cât de minunat e
noul avânt.

Hai să zâmbim, să râdem, să dansăm
și iar ca-n tinerețe să visăm
că fericirea
ne-a-mbrățișat strângându-ne la piept
în vreme ce ne-arată-n zări iubirea
un drum mai drept.

N-am să cedez

N-am să cedez și am să cred mereu
în mine și în Bunul Dumnezeu
ce-mi e aproape
atunci când îndoiala-mi dă ocol
și barca vieții nu străbate ape,
ci stă-n nămol.

N-am să cedez și am să cred intens
că restul vieții mele are sens
și o menire
pe care sunt dator s-o-ndeplinesc,
dând semenilor mei numai iubire
cât mai firesc.

N-am să cedez pentru că sunt altfel
de om, care se-ndreaptă spre alt țel
crezând că poate
să fie ce în viață nu a fost,
luptându-se intens ca tot și toate
să aibă rost.

N-am să cedez și chiar dacă par nins
sunt ferm convins că nu voi fi învins,
că pân' la urmă
în colbul amintirii voi lăsa
o dâră-adâncă sau măcar o urmă
din viața mea.

Ce-i, inimă?

Ce-i, inimă?... De ce tremuri mereu
în pieptul meu când dau de câte-un greu
și pari speriată
când șuieră în jurul tău săgeți?
De ce te temi că viața adorată
ai s-o regreți?

Îmi pari convinsă c-ai s-o pierzi oricum.
Sufletul doar își va vedea de drum
și-o să dispară
disprețuind lăcașu-n care-a stat.
Umărul tău ce-a dus orice povară
va fi uitat.

Ai cunoscut și rău și fericiri,
te-au bucurat și te-au mâhnit iubiri,
ai fost lovită
și mângâiată în același timp.
În tine-a fost sărut și dinamită
orice-anotimp.

Dar nu știi de ce cred că n-ai să mori.
Cu sufletul alături ai să zbori
spre nemurire,
căci fără tine dânsul ar fi fad
și nu ar putea fi-n altă iubire
un nou răsad.

Plătesc din plin

Doamne, ce trist e să pronunți: Am fost!
și să constați că nu mai ai vreun rost
în viața care
nu ți-a dat tot ce ți s-a cuvenit
și că-n curând în neguri de uitare
vei fi zvârlit.

Am făcut mult, dar marile-mpliniri
nu vor rămâne nici ca amintiri.
Cu-amărăciune
în suflet mă îndrept către final
fiind convins deja că voi apune
ca om banal.

Am fost sortit ca să fiu plin de har,
dar am ratat tot ce-am primit în dar.
Până la urmă
sunt singur și tot singur o să pier
și n-am să las în urma mea o urmă
în efemer.

Aș plânge, dar nu pot. E vina mea
că am ajuns scânteie-n loc de stea.
Și-acuma iată
plătesc din plin c-am stat retras mereu,
c-aproape nimeni n-a știut vreodată
cine sunt eu.

Stări

Ce scurtă a fost viața! Nu știu cum
și când s-a dus, căci capătul de drum
se vede-n zare...

Optzeci de ani sunt mulți, dar stând în ei
îmi par o clipă, ardere din care
sar doar scânteii.

Poate să fie mâine sau oricând.
În orice caz va fi curând, curând!...
E prea puțină
vremea ce a rămas să o parcurg
sperând că se va stinge în lumină
al meu amurg.

Și e atât de greu să fii moșneag,
să mergi având în mână un toiag
pe când în minte
se hârjonesc sau freamătă idei,
iar sufletul stă-n inima fierbinte
ca miez al ei.

Sunt tânăr și bătrân concomitent,
trăind în fiecare sentiment
altfel de viață.
Când resemnat și-ngrozitor de trist
că ce-a rămas e un crâmpei de ață,
când optimist!...

Rugăminte

Aș vrea să fiu tot timpul optimist,
să îl gonesc pe cel ce-n mine trist
încă suspină.

Doresc să râd, să fiu încrezător,
să văd cea mai mirifică lumină
în viitor.

Încerc să nu mai plâng, să nu mai gem
și de nimic de-acum să nu mă tem,
să nu-mi mai pese
că în curând „adio” am să spun.
Nădărduesc că soarta îmi va țese
un sfârșit bun.

Iubesc această viață și aș vrea
ca niciodată să nu mai plec din ea,
dar nu se poate!

Îngerul negru vine când e scris
în cartea lui, cu litere sculptate,
cât mi-e permis

să mai rămân pe-acest superb pământ,
ca zilnic să sculptez din drag frământ
o poezie.

De-aceea, când îl simt venind, îl rog
să se îndure și zâmbind să scrie
alt epilog.

Sunt eu?

Sunt eu copilu'-acesta fericit
ce-i alintat și care e iubit
cu pasiune
de mama și de tatăl lui, mereu,
ce cred că e un dar dat lor anume
de Dumnezeu?

Sunt eu adolescentul minunat
ce crede că deja este bărbat,
flăcăul care
promite să devină orice vrea,
pe care nu cutează să-l doboare
nici viața grea?

Sunt eu omul matur ce a făcut
până la urmă tot ceea ce-a vrut
cu a sa soartă,
fiind aplaudat pe scene mari
pe care a cântat și-a făcut artă
în roluri tari?

Sunt eu senioru'-acesta get-beget
care a fost artist și-azi e-un poet
ce-ntruna scrie
tot ce-i dictează muza lui cu har,
în fiecare zi o poezie
dându-vă-n dar?

Spre-un alt meleag

Din toate câte-au fost nu pot s-aleg
nimic care a fost perfect și-ntreg.

Toate avură
ceva greșit în fapte și în sens,
o pată, un defect sau o fisură
în al lor dens.

Dar n-am cedat, nu m-am lăsat înfrânt.
Deși sunt doar un bulgăr de pământ,
mă însoțește
un suflet ce-i mereu ocrotitor
și care de pe-al vieții cer gonește
nor după nor.

Întotdeauna-n viață am simțit
că de o forță magică-s iubit
și fără teamă
am coborât în râpi sau am urcat
spre-o culme care n-a luat în seamă
ce căi străbat.

În petecul de drum ce mi-a rămas
nu am să mai alerg. Mergând la pas
spre noua țintă
mă voi opri, din când în când, să trag
un foc precis din a speranței flintă
spre-un nou meleag.

Îți mulțumesc

Iubirea noastră-a fost ceva firesc
cu care te mândrești și mă mândresc,
o-ngemănare
a două inimi care au bătut
ținându-se de mâini pe-un drum pe care
l-au străbătut.

Și sufletele au vibrat la fel
având mereu în față-același țel,
fiind menite
să ardă sentimente și dorinți
în care să cioplească fericite
noi biruinți.

Destinu'-a vrut să-mi dea un dar bogat
când pentru-o viață-ntreagă mi te-a dat
pe-un țărm de mare,
care-a sfințit cu valurile ei,
o dragoste mirabilă cu care
viața o-nchei.

Îți mulțumesc că-ntotdeauna-ai fost
al vieții mele inefabil rost,
că niciodată
nu m-ai făcut păreri de rău să am,
că dragostea ta sinceră, curată,
mi-a fost balsam.

Zâmbet

Îți mulțumesc, Prietenul meu scump,
că m-ai lăsat ca-ntruna să irump,
să văd cum este
și în al vieții mele blând amurg,
de pe-ale cărui minunate creste
speranțe curg.

E-așa frumos în urmă să privești
și să te bucuri de ce-ai fost și ești
cu prisosință.
Încaleci amintiri și nu te miri
că zbori sau mergi după a ta dorință
prin împliniri.

Încerc să ocolesc tot ce-n trecut
n-a fost precum am vrut și m-a durut
câteodată.
Surâd când văd că nu am fost înfrânt
și sper c-am să mai vin și altădată
pe-acest pământ.

E-așa frumos al patrulea-anotimp
și nu regret decât că nu am timp
pentru a face
să se-mplinească ceea ce-mi doresc.
Dar senectutea-i splendidă și-mi place
și-o voi iubesc.

Artă

Mă-ntorc în mine pe cărări de dor
și-admir al vieții minunat decor
și drag în care
pe scenă cu ardoare am cântat
în roluri ce fiind nemuritoare
fiori mi-au dat.

Pot spune că a fost ca un miraj
trăirea fiecărui personaj
cu altă viață,
cu alte sentimente, alt destin,
pe care le trăiești, căci nu se-nvață,
din tine vin.

Sunt plin de zeci de vieți ce m-au vrăjit
când fermecat de ele am trăit
cu pasiune,
cu totul altceva decât am fost
și-această inefabilă minune
a fost cu-un rost.

Am un ciopor de vieți în amintiri
ce mă-nconjoară cu-ale lor iubiri.
Sufletu-mi poartă
în el zeci de destine ce trăiesc
înnobilate-n vreme de-a mea artă,
dar nelumesc.

Există o scăpare

Voi trece!.. Cu toții trecem rînd pe rînd
mergînd încet, la pas sau alergînd,
pentru că viața
e-un fir care nu are niciun nod,
care dispare cînd se rupe ața
și cazii în glod.

De ce venim? De ce plecăm? Mister!
Și noi și ce e-n jur e efemer
din veșnicie.
Ne naștem fiecare cu-un destin
ce-n amănunt și punct cu punct descrie
anii ce vin.

Ce suntem, ce vom fi, este un dat
care nu poate fi nicicum schimbat
orice am face.
Chiar ocolind, mergînd pe-alte cărări
soarta te-ntoarce, dîndu-ți bobîrnace,
spre-ale ei zări.

Există o scăpare: Dumnezeu!
Doar El îți poate da un alt traseu
de-L rogi fierbinte
să te-nsoțească-n viață zi de zi.
Dar El vrea fapte mari și nu cuvinte.
Vrea Om să fii.

Lavă

M-am rătăcit și-am alergat un timp
sărind din anotimp în anotimp
fără să-mi pese
că-n mine, rând pe rând, anii se-ascund
în vreme ce-n destin viața mea țese
contur rotund.

Caut febril, dar încă nu găsesc
un loc prin care să țâșnesc firesc
spre libertate,
să nu mai stau în gânduri zi de zi,
o carceră cu geamurile mate
ce mă-ofili.

Visez să rătăcesc în plin azur
privind vrăjit la tot ce e în jur,
să respir spații,
simțind că-n mine e un univers
în care se preschimbă-n constelații
vers după vers.

Și sunt convins că nu e doar un vis,
că-n cartea Creatorului e scris
să fie-aieve
tot ce visez ca viața să-mi dea-n dar,
când simt în mine clocot viu de seve
ce lavă par.

Înviorat

Înviorat colind prin amintiri
unde-ntâlnesc frumoasele iubiri
care odată
au risipit tandrețe-n viața mea,
când inima-mi era o nestemată
ce strălucea.

Și sufletul ce tânăr a rămas
face din când în când câte-un popas
ca să alinte
orișice gând ce ține-n minte treaz
un patos care-a fost cândva fierbinte
și-n plin extaz.

Sunt multe împliniri și frumuseți
pe plaiurile blânde mele vieți
ce le păstrează
întipărite bine în destin.
Un loc care arată ca o oază,
cu cer senin.

Acolo lepăd al tristeții vâl
și fața-n roua dragostei mi-o spăl
simțind în mine
cele mai dulci și tandre adieri
ale speranței care-ncet revine
cu noi puteri.

Bucurie

Am în privire inefabili zori
și-un cer albastru fără pic de nori,
o strălucire
pe care n-am avut-o până-acum,
căci știu că-adevărata mea menire
începe-alt drum.

Și-un zâmbet plin de farmec și firesc,
care mă face să întineresc,
îmi luminează
întregul chip și-ncet, încet devin
cea mai primăvăratecă amiază
cu alt destin.

În inimă e-un freamăt ce-i merit
să îmi întorcă-amurgul în zenit,
ca să pot iară
să îi dau vieții mele-un scop precis,
să fie împlinită și să pară
un țel decis.

De-aceea al meu suflet e-n frământ
lăsându-mă pe harfa lui să cânt
o melodie
ce-mi dă fiori pentru c-o știu de mult,
de când eram superbă bucurie
și viu tumult.

Viața ca o artă

În viața ce-a trecut am fost artist
uneori vesel, câte-odată trist,
trăind întruna
destinul straniu-al unui personaj,
întrând în pielea lui întotdeauna
cu mult curaj.

Am suferit, m-am bucurat ca el
trăind în sentimente fel de fel,
căci viața-i artă
pe scenă și în elementul ei
și trebuie să pui în orice soartă
deplin temei.

N-a fost ușor, a trebuit să lupt
cu alții și cu mine ne-nterupt,
am dat deoparte
plăceri, distracții, lucruri fără rost,
ce m-ar fi-mpiedicat s-ajung departe,
să fiu ce-am fost.

Și-acum tot artă este viața mea.
Scriu poezii atunci când muza vrea
să mă inspire,
șoptindu-mi cu tandrețe vers de vers,
având în ele-o altă strălucire,
alt univers.

Din iarnă

Ce viscol e afară și ce ger!
Nămeți sunt pe pământ, dar și pe cer.
E-o cruntă iarnă,
însă în mine-i primăvară-n toi,
covoare de flori prind să se aștearnă
pe-orice zăvoi.

Mă uit pe geam și cu tristețe văd
cum iarna rea face-în jur prăpăd
și nu se-oprește,
pe când în suflet este cald, căci jar
e-n inima ce viața o iubește
și-o-alintă iar.

Cât mă mânănește ultimu-anotimp
care ar vrea să mă arunce-n timp
ca pe-o nălucă,
dar nu poate pătrunde unde sunt
și-aștept zâmbind să plece, să se ducă
făr' să-l înfrunt.

Din casa care colcăie de vieți
mai cad din când în când niște pereți,
că-i scuturată,
însă mai sper și cred, pe când mă rog,
că vijelia nu e deocamdată
și-un epilog.

Nimic nu-i imposibil

Nimic nu-i imposibil. Ce doresc
pot face-oricând și simplu și firesc
pentru că-n mine
sunt ruguri de încredere ce ard,
iar mintea nu abundă de ruine
și de hazard.

Rostesc: Să fie! Și este de ajuns,
căci împlinirea dă mereu răspuns
la ce dorește
mintea în care este-un creator
ce din ruini palate noi zidește
fără să-l implor.

Atâta vreme cât am să fiu în
acest destin, voi fi mereu stăpân
pe-a mea ființă.
Orice atom nu se va-mpotrivi
îndeplinindu-mi orișice dorință
fără-a crâcni.

Puterea mea stă în subconștient
care de-l strig, răspunde-oricând prezent
și mă ascultă.
Și simt că mult prea Bunul Dumnezeu,
zâmbind, îmi dă putere și mai multă
eului meu.

Simt că mai pot

Dacă am fost, de ce să nu mai fiu,
chiar dacă unii cred că-i prea târziu
pentru popasuri,
că e mai bine să mă-nalț spre cer
decât să mă împiedic de impasuri,
în asprul ger.

Ei bine, nu! Nu vreau să capotez!
Mai vreau să stau aici și să visez.
Îmi place viața
așa cum e. Și bună, dar și rea.
Stau până când destinu-mi rupe ața,
cât el mă vrea.

Dar n-am să fiu o existență-n plus
pentru că-mi vreau febril al meu apus,
plin de vibrații,
de împliniri cum încă n-am avut,
să fiu înconjurat de noi creații,
de-alt început.

Nu-mi pasă când, nu vreau să știu nici cum,
simt că mai pot parcurge un alt drum
mai scurt firește,
dar fără gropi și neîntortocheat,
pe care-l simt că pașii mi-i iubește
când îl străbat.

Nu mai visez

Nu mai visez. M-am dezbrărat de vis
și ochii-n realitate i-am deschis
privind spre ținte
care au început să prindă rost
și dintr-odată mi-am adus aminte
cine n-am fost.

Am spart uși și ferestre și-am ieșit
din temnița în care am trăit
o viață-absurdă
și deodată am simțit din plin
că sufletul și inima mea zburdă
cântând divin.

Sunt liber să trăiesc precum doresc,
cu patimă, cu-ardoare și firesc,
fără rețineri
și văd că anii care vin grăbiți
sunt plini de energie și sunt tineri,
par fericiți.

Bine ai venit, sfârșitul meu superb,
frumos și plin de viață ca un cerb!
Te mângâi tandru
și cred că împreună, zi de zi,
vom ocoli în viață-orice meandru
ne va dori.

O viață

Prin patru anotimpuri am trecut,
cu sufletul întemnițat în lut,
și-n vremea asta
am înflorit, m-am copt, m-am ofilit
și-acum când deschid timpului fereastra
sunt viscolit.

lureș de clipe-a fost al meu destin
din care m-am ales cu prea puțin,
plin doar de bure
și-având un cer mai mult înnourat
și-un crâng în loc de-o falnică pădure
cum am visat.

Și totuși nu regret nimic din ce
a fost. Zâmbesc spunându-mi: Asta e!
N-a fost să fie
să îi dau forme vii oricărui vis,
să sar din bucurie-n bucurie,
cum mi-a fost scris.

Însă nu pot să spun că nu regret
când sunt mânjit de prea mult violet
și chiar de negru,
dar nici n-am cum să mă-nvinovățesc
pentru că-am fost și am rămas integru,
un om firesc.

Prieten

Nu mă mai plâng. Intru-n subconștient,
îl chem și el răspunde-oricând: „Prezent!”
Și îmi ascultă
poruncile ce-n gând i le trimit,
îndeplinind apoi cu râvnă multă
ce-a auzit.

Puterea lui e mare, mai presus
de-a mea, dar el tot timpul mi-e supus,
nu protestează.
Ascultă în tăcere și mereu
face întocmai ce i-am spus. Cutează
în locul meu.

Și eu, neșovăind, mă-ncred în el
știind că lângă dânsul orice țel
se-ndeplinește.
E de ajuns să cer, să fiu convins
și el se execută, căci iubește
al meu cuprins.

Prieten și tovarăș pe-orice drum
mi-a-ndeplinit dorințele-n duium
și nu mă ceartă
că mult prea multe-ntruna îi pretind.
Ascultă, execută și mă iartă
duios zâmbind.

Creez

Scrie-n Destin că n-am să plec curând.
Am să colind în viață până când
a mea menire
se va-mplini așa cum s-a dorit,
când pentru dăruire și iubire
am fost croit.

Va trebui ca-n cât mi-a mai rămas,
chiar dacă merg la pas, urme să las
pentru-a rămâne
în muzică un mare interpret
și-n lumea vie a limbii române
un bun poet.

Am fost modest, dar nu mai sunt. Căci știu
că pot tot ce am spus, curând să fiu.
Îmi cunosc forța
talentelor ce-au fost de fapt un har
ce mi s-a dat ca artei să-i duc torța
spre-un nou altar.

Știu. Va fi greu. Dar n-am să fiu înfrânt
și dacă sunt bătrân și nu mai cânt,
cânt în cuvinte
pe care-n mine le înnobilez
când Creatoru'-mi pune jar în minte
ca să creez.

Urc

Urc gâfâind, dar urc un munte-abrupt
cu care de o viață mă tot lupt
și voi învinge
pentru că sunt convins că-am să câștig
chiar dacă sângerez în timp ce ninge
și este frig.

Mai e puțin până ajung pe pisc
și orice pas ce-l fac este un risc,
dar simt în mine
o-ncredere la un înalt voltaj
și-o forță ce-agățat de stânci mă ține
dându-mi curaj.

Nu am să cad. Pe vârful voi sta curând
din suflet și din inimă scoțând
un chiot mare
ce va pătrunde dincolo de cer
ca să anunț izbânda mea în care
încă mai sper.

Și sunt convins că Bunul Creator
va vrea să fiu o stâncă-n viitor,
care să poarte
în ea pentru vecie chipul meu
ce de uitare n-o să aibă parte,
trăind mereu.

Spun cu curaj

Spun cu curaj, în clipa când abdic:
Nu-mi pare rău și nu regret nimic
din ce în urmă
rămâne suferind c-am să dispar
fără să las în urma mea o urmă,
un semn măcar.

Uitarea va așterne-un giulgiu gros
pe tot ce-a fost în viața mea frumos
și o să piară
și numele și tot ce am creat
în viața inutilă și amară
ce mi s-a dat.

Sunt sigur că destinu'-mi fascinant
va dispărea-ntr-o clipă în neant
și că-i prostie
ce fac acum cu patimă, că sper,
când pentru fiecare poezie
croiesc alt cer.

Deja în viață-mi e prea mult trecut.
Din cupa vieții-otravă am băut
și știu că-apare
curând cea care timpu'-l va opri
și care ascute-acum coasa cu care
mă va cosi.

Tânăr

Am fost odată tânăr și superb,
și mă simțeam asemeni unui cerb
ce mândru sare
din stâncă-n stâncă cu-un curaj imens.
Aveam în sânge-un fel de exaltare,
trăind intens.

Ceva superb era-n ființa mea
ce ca o stea tot timpul strălucea
și-ntotdeauna
am fost altfel decât părea că sunt.
Doream să stau în față cu furtuna
ca s-o înfrunt.

În mine trăiau visuri, aveam țel
și-am năzuit mereu s-ajung la el.
Aveam o forță
de nedescris în orișice frământ.
Purtam în ochii mei câte o torță.
Eram avânt.

De câte ori de mine-mi amintesc
nu pot decât să râd sau să zâmbesc,
căci simt că-n mine,
de fapt, același tânăr am rămas
ce-nvinge-n a lui viață și în sine
orice impas.

În orice clipă

În fiecare zi trăiesc din plin
o zi care îmi vine din destin,
ca o lumină
în care sunt prezent, fără să știu
dacă o alta-n locu-i o să vină
ca să mai fiu.

Trăiesc doar clipe ce se-ngrămădesc
într-un trecut firesc sau nefiresc,
care îmi pare
că parcă uneori n-ar fi al meu
fiindcă-s în dânsul amintiri ușoare,
iar el e greu.

Aș vrea să pot să văd în viitor
ziua în care ultimul meu zbor
se va-nterupe
și o să cad zdrobindu-mă de stânci
când viața firul șubred și-l va rupe
dându-mi un brânci.

Dar ce va fi e-n beznă și nu știu
cât am să fiu și când n-am să mai fiu.
În orice clipă
pot să dispar în al uitării-abis
unde se frânge orișice aripă
și orice vis!...

Solitudine

Trăiesc în solitudine de-un timp
anii frumoși din ultimu'-anotimp
al vieții care
s-au învățat cu viscole, cu ger
și-și fac neconținut câte-o cărare
prin efemer.

Pe una am să cad. Și grei nămeți
mă vor acoperi fiind peceti
pe-a mea menire,
ce din păcate n-a avut final,
sfârșindu-se în tristă ne-mplinire
și în banal.

Însă în cartea vieții n-am să trec
această ne-mplinire ca eșec,
căci nu am vină
că n-am făcut ce-a vrut al meu destin,
fiind adeseori lumină lină
și cer senin.

Sunt totuși plin de splendide-mpliniri,
în viața mea au fost multe roduri.
Nu mi-e rușine
cu ce-am creat într-un efort enorm.
Și cred că voi avea vise senine
când am s-adorm.

O viață

Nicicând nu am iubit viața precum
o prețuiesc și-o îndrăgesc acum
când din păcate
mai e puțin și va pieri-n neant
sau va străbate drumuri neumbrate
pe alt versant.

Însă acum când mergem braț la braț
privind în jurul nostru cu nesaț,
îmi face bine
să știu că lângă mine am mereu
pe cineva ce-ndată intervine
când sunt la greu.

N-a fost așa în orice anotimp,
dar e cu totul altfel de un timp.
Simțind că pleacă
vrea să îndrepte orice rău făcut,
de-aceea este dornică să facă
ce n-a făcut.

Și eu o iert și îi zâmbesc cu drag
pe când străbat fărâma de meleag
ce mi se-oferă
când o aud spunându-mi: „Vrei să-nvingi
și țelul să îl mângâi? Atunci speră
și-ai să-l atingi!”

Orice va fi

Orice va fi, nu am să mă opresc
și-am să mă lupt, cât am să mai trăiesc,
cu-orice urgie.

Din inimă-mi fac sabie. Și scut
din sufletul ce n-a putut să fie
nicicând bătut.

Nicio durere încă nu m-a-nfrânt
fiindcă mereu am fost superb avânt
și niciodată
nu am cerut ceva stând în genunchi,
căci conștiința mea a fost curată
până-n rărunchi.

Am fost neconținut biruitor
și am crezut mereu în viitor,
că o să vină
o vreme când și în al meu destin
va fi-n sfârșit mirabilă lumină
și cer senin.

Iată-mă-acum la capăt. Dar cutez,
mai am încă speranțe, mai am crez
și-s plin de visuri
pe care vreau să le îndeplinesc.
Nu mă-nspăimânt de niciun fel de-abisuri,
cât timp trăiesc.

Uși și ziduri

Ușa copilăriei o deschid,
dar nu am cum să intru. Dau de-un zid
ce-mi stă-mpotrivă
și mă-ntristez de câte-mi amintesc,
de viața mea ce-a fost atunci captivă
în nefiresc.

Mă-ntorc și-o altă ușă-ncerc prudent,
să-l strâng în brațe pe-adolescent,
dar am în față
tot zidul care parcă dinadins
nu vrea să îmi revăd stupida viață
de om învins.

Tresar și văd o ușă ce încet
pare că vrea să o deschid complet.
Nu e zidită
și intru trecând vesel al ei prag
și-mi văd maturitatea mea iubită
zâmbind cu drag.

Și ne îmbrățișăm și ne-amintim
de vremea când dorind altfel să fim
n-am stat pe tușă,
dar aud altă ușă scârțâind
și intru și văd iarna, peste ușă
nămeți zidind.

Firesc

Mă-ntorc în amintiri. Șterse cărări
mă poartă spre încețoșate zări
prin locuri unde
a fost cândva un timp trăit intens
când totu'-n împlinirile profunde
avea un sens.

Dar îmi aduc aminte doar ce-a fost
plin de lumină și-a avut un rost
în viața care
nu a păstrat decât ce-a fost senin
dorind să nu ajung un oarecare,
să fiu deplin.

Au mai rămas doar câteva iubiri,
succese, bucurii și împliniri,
dar și derute,
dureri și suferinți ce m-au bătut
și mi-au sculptat pe față aspre cute
ce-adânci s-au vrut.

De-aceea-s bucuros când mă întorc
ca firul senectuții să îl torc
și mă simt bine
în anii care trec, dar îi iubesc
fiindcă trăiesc în ei zile senine
și sunt firesc.

Sunt vesel

Dacă greșesc să-mi spui și să mă cerți,
dar negreșit la urmă să mă ierți
zâmbind feeric
ca să dispară din al meu destin
și cel din urmă strop de întuneric,
rău sau meschin.

Doar tu poți să mă faci să fiu altfel,
să am o altă viață, un alt țel,
fiind în stare
să ies zâmbind din orișice impas.
Numai cu tine pot în altă zare
să fac popas.

De când în a mea viață ai intrat
cerul meu care-a fost înnourat
este albastru
și-n loc de vânt adie un zefir.
Nu mai arăt a mohorât sihastru
și nici martir.

Sunt vesel, plin de viață, cred și sper
că niciodată nu voi fi apter,
că împreună
vom colinda prin visuri dragi în zbor
sfidând biruitori orice furtună
sau negru nor.

Îți amintești?

Îți amintești de primul „te iubesc”
spus cu-ncântare, simplu și firesc,
dar cu fiorii
iubirii care căpăta contur
vrăjindu-ne neconținut cu zorii
și-al ei azur?

Atunci am înțeles că n-am să plec
și-o viață lângă tine-am să petrec
fără să-mi pese
că într-un laț de fapt fusesem prins,
că sufletu-ți pe inimă scrisese:
Vezi c-am învins?

Și nu regret că nu am mai plecat
ca să colind voios în lung și-n lat,
căci lângă tine
am cunoscut ce-nseamnă să trăiești
în fiecare zi clipe senine
și să iubești.

De n-ai fi fost nu știu ce aș fi fost,
dacă aveam sau nu în lume rost,
însă alături
am mers pe-același drum și am cântat
până-a-nceput să ningă. Dar de-omături
nu ne-am speriat.

Un manifest

Mi-e dor de mine, mi-e cumplit de dor
să mă mai văd în fiecare zbor
către azururi,
care-mi par oaze pline de mister
și unde-mi limpezește-orice cusururi
roua din cer.

O ciocârlie sunt și urc mereu
cântând ca să-L încânt pe Dumnezeu
care-mi zâmbeste
și îmi alintă blând zborul pribeag,
în timp ce al său zâmbet îmi șoptește
că îi sunt drag.

M-am regăsit și fericit exult
că de o vreme-am devenit tumult,
că din tristețe
fără regrete am ieșit simțind
că-n brațe strâng o nouă tinerețe
ce-o văd zâmbind.

Nu știu cât timp mai e, dar cred intens
că tot ce am să fac va avea sens
și cutezanță
deplină o să fie-n orice gest,
că poezia mea va fi-n speranță
un manifest.

Ești pe alt drum

Nimic nu-i imposibil dacă vrei
biruitor destinul să-l închei
de simți că-n tine
e-o forță ce ți-a dat-o Cel de Sus,
iar dragostea ta are strălucire
și la apus.

Poți face orice vrei fiind convins
că de nimic nu poți să fii învins
nicicând, vreodată,
atâta timp cât crezi nestrămutat
că pentru-a-nvinge, viața ți-a fost dată
când te-a creat.

Poți să alungi din propriul destin
durerile de care este plin
și-orice tristețe,
dacă o clipă nu te îndoiești
că ți s-a dat o nouă tinerețe
c-a s-o trăiești.

Ești pe alt drum și ai primit alt țel
cerându-ți-se ca să-ajungi la el.
Fii demn, fii tare
și-avântă-te spre dânsul cu curaj!
Palatele care se văd în zare
nu-s un miraj.

Pot spune, totuși...

Viața-a dorit ca să aleg cărări
întortocheate, scurte, fără zări,
dând brânci menirii
pe care-o auzeam mereu plângând,
dar m-am opus, dând forță răzvrătirii
din orice gând.

Am vrut ca drumul drept să îl găesc
și plin de bucurie să pășesc
sfidând întruna
orice cărare mă ademenea.
Și-am înfruntat și-am biruit furtuna
din vremea rea.

Întotdeauna am avut un țel
și am privit neconținut la el
spre-a nu îl pierde
și-a nu mai ști-ncotro să mă îndrept.
Am vrut ca împlinirea să dezmiere
drumul meu drept.

Și iată că-am ajuns unde am vrut
chiar dacă-s și eșecuri în trecut
ce sângerează.
Pot spune, totuși, că al meu destin
a vrut să-mi termin viața într-o oază
cu cer senin.

Mândrie

Destinul a dorit. Dar eu n-am vrut
și nu l-am ascultat de la-nceput
sfidându-i vrerea
și suportându-i fiecare brânci,
când, ca să-arate care-i e puterea,
zvârlea cu stânci.

Am refuzat să merg pe cărării
pline de mă răcini și voia lui
n-am respectat-o.
Am mers, cât am putut pe drumul drept
și-am reușit, căci împlinirea, iat-o,
îmi arde-n piept.

Sunt fericit! S-a împlinit ce-am vrut
chiar dacă pentru asta m-am bătut
cu îndârjire.
Sunt multe visuri ce-n neant s-au stins,
însă sunt mândru că nicio mâhnire
nu m-a învins.

Am fost și sunt aproape împlinit,
nu chiar așa precum aș fi dorit,
însă cât este
e trudă-n care sufletul ți-l pui.
Și nu regret că n-am ajuns pe creste.
E bun și-un grui.

Trăiesc

Încerc să nu fiu trist, dar cât de greu
găsesc un zâmbet în lăuntru
de la o vreme!...

Înaintând către final, constat
că viața tot mai mult de el se teme
și-s tulburat.

Refuz să plâng și nu vreau să regret
că albul s-a schimbat în violet,
că-ntruna plouă
și este tot mai frig în lumea mea
în care o să fie-n loc de rouă
brumă și nea.

Din ce în ce mai singur, mai retras,
cu umbre-n suflet, inimă și glas
aștept să vină
noaptea ce va ucide orice zi
și-n beznă va preface-orice lumină
va licări.

Dar până atunci trăiesc. De fapt, exist
și-ncerc să nu clachez, să nu fiu trist,
să sper că poate
ceva o să rămână-n urma mea,
că al uitării clopot nu va bate
spre-a se sfărma.

Clipe

Îmi pare rău că din al meu destin
clipele mele-n roiuri nu mai vin.
Îmi străbat zarea
și-atâta cât li s-a permis rămân,
să nu mai pot niciuneia plecarea
să i-o amân.

N-am cum s-aleg și nici ce să resping,
căci toate-au nori din care-ntruna ning
fulgi de tristețe,
păneri de rău urcând șubrede scări,
încât mă bucur când fără binețe
se pierd în zări.

Din când în când, la unele visez,
la cele care au în ele miez
plin de esențe
și mă grăbesc să le cunosc pe rând
frumoasele și purele valențe
ce-alintă blând.

În rest, aștept să vină acea zi
când cea din urmă clipă va sosi
ca să mă poarte
în ea spre un „a fi” sau „nu va fi”,
pe care le doresc cât mai departe,
în veșnicii.

Ecce homo!

Am vrut mai mult. Mereu am vrut mai mult,
să fiu doar împlinire și tumult
și să am plină
întreaga lume doar de bucurii,
de adiere caldă și lumină,
zi după zi.

Și am sperat. Tot timpul am sperat
să nu îmi văd destinul spulberat,
ci, dimpotrivă,
să am un scop și să mă-ndrept spre el
având în zarea vieții-o perspectivă
în chip de țel.

Nu mi-a plăcut, nu mi-a plăcut să stau!
Mi-a trebuit să urc mereu un șleau,
să simt în mine
dorința de-a sui spre înălțimi.
Pe culmi, privind în jur m-am simțit bine,
nu-ntre mulțimi.

Dar toate-au fost. Au fost și au trecut,
în amintiri pe rând s-au prefăcut
și-or să dispară
în clipa când și eu am să dispar
în chip de frunză moartă, solitară
sau nici măcar.

Zbucium

Mă înserez, dar nu m-am înnoptat.
Încă, sperând, destinul îl străbat.
Mă schimb întruna.
Sunt altul, dar mă vreau mai bun mereu
și-am grijă să vibreze-ntotdeauna
al meu nucleu.

Și-nsămânțez, dar din al vieții glod
nu iese niciodată acel rod
ce-aș vrea să fie
cu totul altfel decât cel cules
din mult prea roditoarea mea câmpie
ce-a ajuns șes.

Și, Doamne, ce pădure m-am visat,
un codru-adânc prin care să străbat
vrăjit de toate
ce rând pe rând s-au strâns la pieptul său,
nu să colind, în grea singurătate,
părerii de rău!

Puțin s-a dus, puțin a mai rămas.
Goneam voios, acuma merg la pas
și-mi este teamă
de umbrele ce-n jurul meu se strâng,
de șoaptele care în timp ce cheamă
și râd și plâng.

Pot doar

De-o vreme de nimic nu mă mai tem.
Din îndoieli tot zburciul mi-l chem
și îi cert frica
în care prea ades s-a complăcut,
când, ca să riposteze, mai nimica
nu a făcut.

Așa n-am mai crezut în eul meu,
m-am rătăcit, m-am înglodat mereu
în mari noroaie,
care-au crezut că aș putea fi supt
și m-au poftit ca din spurcate zoaie
să mă înfrupt.

A fost o vreme cruntă și regret
că l-am ascuns atuncea pe poet,
că o revoltă
nu am schițat și m-am ascuns în cânt,
a cărui perisabilă recoltă-i
risipă-n vânt.

Acum degeaba-aș încerca să strig.
Urletul meu ar fi un cucurig
fără valoare.
Pot doar pe mine însumi să mă cert
pentru ce nu am fost atunci în stare
și să mă iert.

Absurd

Mă mint mereu că sunt ce nu mai sunt
și zâmbesc larg în loc să mă încrunt
că nu-s aieve
cele cu care m-amăgesc mereu,
căci nu mai am putere și nici seve
cum aş vrea eu.

Și mă-ntristez când aflu că-s bătrân
și că un înger negru e stăpân
pe a mea viață,
când văd că drumul drept e-un biet drumeag,
că este iarnă și că toate-ngheață
pe-al meu meleag.

Dar oare de ce sper, de ce mai cred
că aş putea spre-azur să mă reped
și-ajuns într-însul
să cânt precum o ciocârlie-n zbor,
să nu sporesc tristețile și plânsul
care mă vor?

Se dă în mine-o luptă între stări,
care în ele încă mai au zări
ce au contraste
pe care-ncerc întruna să le-mpac.
E ca și cum aş vrea să cresc în glastre
câte-un copac!

Asemănări

Cum semeni tu cu luna, ce pe cer
e ca și tine vrajă și mister,
cu două fețe,
una în care totul pare viu
și alta ce mă umple de tristețe
căci nu o știu.

Ce e dincolo unde-i noapte grea
și nu poate pătrunde mintea mea,
ce se ascunde
în beznă, o ști tu și luna doar.
Știi că-adevărul nu îmi va răspunde
vreodată clar.

Ceva ascuns va rămânea mereu.
Ce-a fost adevărat nici gândul meu
nu o să știe
și ca și luna o să ții ascuns
tot ce a fost și-ai vrut apoi să fie
de nepătruns.

Decenii de mister necunoscut
când nu știu ce-ai gândit și ce-ai făcut
în viața care
n-a fost ca împreună s-o trăim,
când mii de amintiri în fiecare
ne tănuim.

Și sunt convins

Aș vrea să nu suspin, să nu fiu trist
și să mă bucur pentru că exist
în viața-n care
am cunoscut frumoase împliniri
și m-a vrăjit cea mai fermecătoare
dintre iubiri.

Am fost sortit să fiu altfel și-n dar
menirea nu mi-a dat numai un har
superb, ci două
pe care le-am slujit cu sârg și drag
punând pe câte-un pisc, pentru-amândouă,
câte un steag.

Dacă-am făcut adesea prea puțin
e vinovat ciudatul meu destin,
care-mpotrivă
mi-a fost de multe ori și-a vrut mereu
să mă lovească câte o derivă
sau câte-un greu.

Și totuși nu am voie să mă plâng.
Am fost pădure deasă, nu biet cârng,
și în azururi
ca o privighetoare am cântat.
Și sunt convins că voi trăi de-a pururi
prin ce-am creat.

Crez

Voi fi ce sunt și chiar cu mult mai mult,
căci încă simt în mine un tumult
ce nu mă-nvinge,
ci-mi dă curaj ca drumu'-mi să-l străbat
sfidând nămeții peste care ninge
neîncetat.

Simt că n-am voie să cedez acum
când soarta m-a mutat pe un alt drum,
cu pantă lină,
iar viața cu iubire mi-a promis
să-mi umple cu feerică lumină
orișice vis.

Știu că mi-e dat ani buni să mai trăiesc
în cel mai clar și minunat firesc
fără să-mi fie
măcar o clipă teamă că-ntr-o zi
voi poposi în marea-mpărăție
a lui „a fi”.

Dar până-atunci am să trudesk intens
spre-a-i da menirii mele un nou sens,
o altă viață
în care să cioplesc neconținut
statui, nu de pământ și nici de gheață,
ci de granit.

Ultimul prag

Mai stau puțin sau mult? Sufletul meu
nu știe. Știe numai Dumnezeu,
dar nu îmi spune.

Mă lasă să mă zbat și să mă lupt,
eu și nu El să fac câte-o minune
pentru-a-mi fi scut.

Atâta vreme cât n-am să cedez
și din speranță îmi voi face crez
nimic nu poate
să-nvingă inefabilu'-mi avânt,
care din drumul drept nu se abate
și nu e-nfrânt.

Regret că m-am trezit așa târziu,
când ceru'-mi e-nnorat și plumburiu,
dar încă-i vreme
să strâng la pieptu'-mi mult doritu'-mi țel
ce nu-ncetează-ntruna să mă cheme
s-ajung la el.

Mai am atâta timp cât să îndrept
tot ce în viața mea a fost nedrept,
să-mi văd menirea
zâmbind și-mbrățișându-mă cu drag.
Abia-atunci voi trece cu-mplinirea
ultimul prag.

Sunt fermecat

Mă bucur că-n destin nu mai am sens.
Îi dau eu unul luminos și dens,
plin de splendoare,
de căutări, de visuri și cu-un țel
care, tot timpul, împliniri plene
are în el.

De-o viață-ntreagă strâng în tolba mea
nu numai meteori și câte-o stea,
ci și luceferi
din care constelații-mi făuresc
pentru-a-mi trimite-acolo solii teferi
cu-un gest firesc.

E viața îngrozită de-al ei puls?
Am să îi dau cel mai superb impuls,
căci simt în mine
puteri ce n-au nevoie de efort.
De la o vreme doar gânduri senine
în minte port.

Îmi place de cel care sunt acum,
care pășește hotărât pe-un drum
fără opreliști,
ce nu mai are lângă el cărări.
Și-s fericit profund de ce privești
mi-apar în zări.

Visez

Visez. Cu ochii larg deschiși visez
că pot în orice port să ancorez
cu-a mea fregată
care-a-nfruntat și-nfruntă-orice furtuni,
condusă de matrozi ce niciodată
n-au fost mai buni.

Vreau să colind. Să văd mai mult, mai mult,
trăind într-un perpetuum tumult
orișice clipă.
În mine ard dorinți ce nu mai vor
să umblu pe cărări și prin risipă
în viitor.

Sunt alte perspective și alt țel
așteaptă fremătând s-ajung la el
sau pe aproape.
Nu pot să mai amân. Nu mai am timp,
căci n-am decât vreo câteva etape
și-un anotimp.

Dacă ratez și-acum și cad răpus
înseamnă că-n zadar în mine-a pus
destinul haruri.
Cât mai exist va trebui să lupt
cu orice deznădejdi, cu orice-amaruri
neîntrerupt.

Pășesc prudent

Ce este astăzi știu. Ce-a fost trăiesc
când numai de frământ îmi amintesc.
Ce o să fie
nu voi afla decât de vor fi zori,
când voi simți că-n jurul meu adie
zeci de culori.

Așa a fost mereu. Nu am știut
decât ce e prezent, ce-a fost trecut.
Ce va să vină
era posibil, niciodată cert.
Oricând putea pădurea-mi să devină
un vast deșert.

De-aceea ard cu patimă ce-n dar
mi-a dat destinul și întruna car
orice povară
de preț sau fără preț și nu crâcnesc
că este grea sau uneori ușoară
cum e firesc.

Ce duc acum îmi pare că e-un fulg,
când vânturi reci buruieni din mine smulg
și cresc nămeții
când ninge cu fulgi mari și abundent,
iar pe poteca ce-a fost drumul vieții
pășesc prudent.

Eram doi

Eu vin spre mine, zi de zi alerg
în vreme ce tot eu agale merg
sperând că poate
vom fi alături la un moment dat
și-o să vedem cine de tot și toate
e vinovat.

N-am înțeles niciunul dintre noi
că spre-a învinge trebuia fi doi
și pe de lături
am căutat mereu un vinovat
până-am văzut că-n jur munți de omături
s-au adunat.

Acum, din păcate-i, prea târziu.
Orișice drum se-nfundă și-i pustiu.
Nicio cărare
nu duce de o vreme nicăieri.
Azi n-are mâine, ci continuare
numai în ieri.

Și, Doamne, ce bogat cândva am fost!
Aveam un țel precis, aveam un rost.
Eram în față
și nu de unul singur. Eram doi,
ce își doreau măcar un sfert de viață
curgând puhoi.

Fără popas

Ce primăvară mi-a intrat în trup!
De flori crengile-aproape mi se rup
și ce lumină
mi-a inundat al inimii meleag
unde aștept nerăbdător să vină
tot ce-am mai drag.

În vremea ce în iureș a trecut
atâta bucurie n-am avut
în nicio clipă.
Surâd sau râd și fericit visez
că nu o să mai fie vreo risipă
în niciun crez.

M-am regăsit sau altul sunt acum
când bucuros colind pe noul drum
ce-mi stă în față
și mă îndeamnă să-l parcurg voios,
să îmi trăiesc zâmbind noua mea viață
și-al ei prinos.

Au dispărut din tristu-mi efemer
nămeții mari și viforâtul ger
și văd noi ținte
în zările unde aud un glas
ce-mi spune blând să merg doar înainte
fără popas.

Sunt fericit

O iarnă minunată simt în trup!
Nu mai e ger. Nu urlă niciun lup
iar ceru'-mi ninge
fulgi jucăuși de-un alb strălucitor.
Focul ce arde-n minte nu se stinge
arzând de zor.

În inimă s-au adunat nămeți,
dar noaptea par dalbe dimineți
și când mai bate
vreun vânt, o adiere pare-a fi
ce mângâie cu mâini imaculate
zi după zi.

Privesc în ochii sufletului meu
și văd al fericii curcubeu
lucind feeric
și răspândind mirifice culori
în care se preschimbă-orice-ntuneric
în splendizi zori.

Sunt fericit că am uitat să plâng,
că nu îmi pasă că e doar un crâng
a mea pădure,
că cerul împlinirii e senin
și c-am aflat că n-are clipe dure
al meu destin.

Far

Să nu mă chemi, căci nu am să-ți răspund.
Corabia-mi s-a spart și sunt la fund
de mare-adâncă.
Nu am pierit. Încet m-am preschimbat
într-o bizară dar ascunsă stâncă
ce-a scufundat

până acum corăbii ce purtau
în ele visuri care fremătau
dorind să fie
duse-n vreun port sau puse pe vreun mal,
ca să încingă-o strașnică beție
cu-un trist final.

Să nu mă cauți. N-ai să mă găsești
și să nu crezi ciudatele povești
ce-mi descriu viața.
Să-ți amintești doar anii ce-au scăpat
să colcăie fără de rost prin ceața
de-aprig pirat.

Căci răul tragic care m-a pierdut
de unul singur eu mi l-am făcut.
Eu sunt de vină
c-am risipit din ce-am primit în dar,
c-am fost nu o frenetică lumină,
ci-un simplu far.

Din când în când

Din când în când, mai vine în azur
câte un nor ce-aruncă umbre-n pur
și în lumină.

Mai sunt și noapți adânci sau triste seri
când brusc încep păreri de rău să vină
din fostul ieri

și sufletul tresare speriat,
iar inima are un ritm ciudat,
căci mintea toarce
din caieru'-amintirilor pe rând
triste-amintiri ce vor să îți încarce
gând după gând

cu tot ce în trecutul tău a fost
mai bun, mai rău, cu rost sau fără rost
în viața care
a cunoscut bine și rău din plin,
zbucium și calm, venind pe rând se pare
dintr-un destin

pe care n-ai putut să îl învingi
chiar dacă-acum cu anii tăi îl ningi
și râzi de dânsul,
în timp ce el privește ca un sfinx,
iar tu ești sigur că se-ascunde-ntrânsul
cel mai crud linx.

Pare ciudat

Pare ciudat, dar aş sta ceas de ceas
cu propriul meu suflet la taifas
fără-a mă teme
că aş putea vreodată să regret,
spunând că este pierdere de vreme
acest tabiet.

Mi-e drag să îi simt zâmbetul suav
când vede că devin tot mai firav
şi-ncep să şchioapăt
prin viaţa ce îmi pare tot mai grea,
iar el îmi spune că până la capăt
mă va veghea.

Îl cred întotdeauna fiindcă ştiu
că vrea să plece-n zări cât mai târziu,
că încă speră
să nu mă vadă-nvins în efemer,
de viaţa ce adesea e-o panteră
ce-ar vrea să pier.

Nu am avut prieten mai fidel
ca sufletul ce-a fost mereu altfel
şi totuşi unic,
un înger dat de Bunul Dumnezeu
cu care pot în voie să comunic
destins mereu.

Voios cântând

În fiecare zi mă nasc. În zori
simt că în mine bântuie splendori
și că începe
o altă viață, altfel de-nceput
în care nu-s pustiuri și nici stepe
de străbătut.

Chiar dacă plouă, chiar dacă e ger,
că în curând se-nseninează sper
clipă de clipă.
Ce-a fost a fost. Urmează să parcurg
alte cărări, nemaifăcând risipă
cu-al meu amurg.

Încerc fără-ncetare să gonesc
din mine tot ce este nefiresc,
să-mi văd zenitul
strălucitor, mustind promisiuni,
să nu se mai termine răsăritul
plin de minuni.

Renaștere-i cuvântul potrivit,
când început îmi pare-al meu sfârșit
și simt în mine
vibrații care n-au mai fost nicicând,
ce-mi dăruiesc puteri să urc coline
voios cântând.

Ținta-i alta

Afară iarna face război,
însă în mine-i primăvară-n toi,
cu flori, cu fluturi
pe inima-n extaz și-n jurul ei,
când simt în mine splendide-nceputuri
și-aprind idei.

Poate să ningă și să fie ger,
căci nu mă mai gălesc în efemer
sau în tristețe.
În altă lume magică-am intrat
unde de-o nouă viață, cu tandrețe
sunt alintat.

Am fost victorios, am smuls din timp,
pentru-a trăi al cincilea-anotimp
care le are
pe cele patru-ntr-un fierbinte miez.
Și plin de pasiune-n fiecare
simt că vibrez.

N-am fost ce sunt nicicând. Și noul drum
nu e ca cele de până acum,
căci ținta-i alta.
Pictesz cuvinte cu-un vrăjit penel
sau le sculpez, cu patimă, cu dalta
noului țel.

Nu mai alerg

Nu mai alerg. Pășesc încet și-attent.
E plin de gropi acest ciudat prezent
ce-mi dă de furcă
atunci când merg pe sinuosu'-i drum
și ceața deasă care mă încurcă
parcă-i un fum.

Pot să mă rătăcesc ușor oricând.
Să-mi pară că-i târziu, când e curând,
Cruntă-i risipa
ce mă destramă, zi de zi, firesc!
Îmi e totuna că în nicio clipă
nu mă găesc.

Poate să fie-oricând. Bunul Destin
s-a îndurat și mi-a mai dat puțin,
fără să-mi spună
când, cum și unde recele-i sărut
va fi, când pe-a mea frunte o să-l pună
ca început.

A fost frumos, dar prea puțin a fost.
Ca să-mplinesc ce mi s-a pus în rost
aveam nevoie
de încă-o viață-n care să dau tot
din mine, după propria mea voie
minuni să scot.

Din labirint

De fapt, când am venit, eu am ales
destinu-acesta din vecii cules.
Vedeam într-însul
cel mai frumos și luminos nucleu
din care lipsea zbuciumul și plânsul
timpului meu.

Nu am sperat. Credeam într-adevăr
că viața-mi o să fie un ciubăr
plin de-apă lină,
din care am să beau ca să devin,
cât voi trăi, mereu, lumină lină
și cer senin.

Și ce a fost a fost. Nu am uitat,
dar am iertat deplin și m-am iertat.
Numai iubire
e-n inimă și-n suflet de un timp
și îmi simt plin de-o mare împlinire
ultimu-anotimp.

Regretele, durerile s-au stins
de când speranța ruguri a aprins
și cântă-n mine
fermecătoare doine de alint,
în timp ce râd că am ieșit cu bine
din labirint.

Destin

N-am dat nimic și nu mi-am cumpărat
acest destin anapoda, ciudat
prin care trece
cu teamă a mea viață dată-n dar,
care când e fierbinte și când rece,
când stea, când far.

În miezul său sunt clipe berechet
ce trec pe lângă mine-ncet, încet
sau vin în goană
nebună, ce se poate-opri oricând,
când pot ajunge jalnică buruiană
din crin plăpând.

E-o carte-acolo unde-i consemnat
tot ceea ce din când în când mi-a dat
a mea ursită
pentru a fi ce-am fost, ce sunt și ce
am să devin în lumea mea menită
să fie-orice.

Nu mai e mult, dar chiar dacă-i puțin
nu pot decât s-acuz acest destin
ce implacabil
face ce vrea cu orice țel clădesc.
Și mă-nspăimântă-al lui imperturbabil
și crud firesc.

Sunt încă tânăr

Eu știu că pot să fac ceea ce vreau
indiferent pe care țărni sau șleau
al vieții mele
mă poartă-al meu mult prea ciudat destin,
care nemiadorind să mă deșele
îmi dă puțin.

De-aceia vreau mereu cu mult mai mult
și-s fericit atunci când un tumult
îmi dă târcoale.
Îmi place să mă lupt și să înfrunt
și-acum când mersul meu este agale
și sunt cărunți.

Pe-aceia care mă cunosc i-anunț
că la nimic nicicând n-am să renunț.
Pe baricade
voi sta sfidând prin zâmbet orice-atac,
căci am în suflet luminoase spade
ce pârții fac.

Sunt încă tânăr, chiar de par bătrân
și pe-al meu munte straniu sunt stăpân.
De pe-a lui creastă
privesc în jurul meu și-s fericit
că brusc a dispărut orice năpastă
m-a urmărit.

Trăiesc visând

Trăiesc visând și visurile prind
să capete conturul ce-l pretind
de la ursită,
căreia-i cer să îmi traseze-alt drum,
pe-al meu destin punând altă orbită
pentru acum.

Și nu mai știu pe unde să mai ies,
căci nicio bortă nu văd în eres.
Pare-o capcană
din care n-am să pot să evadez,
unde întruna o fată morgână
am să visez.

În propriul eu mă simt încarcerat
așa precum am fost neîncetat,
într-o osândă
din care-am eșuat să scap mereu
pentru că cel care a stat la pândă
am fost chiar eu.

Și n-are rost să plâng sau să regret
când văd cum mă destram încet, încet
într-o risipă
care-i inexorabilă și vrea
să mă frământ în fiecare clipă
ce-o să mă vrea.

Noi zori mi-a dat

Chiar dacă nu alerg, ciudatu-mi mers
se-ndreaptă-agale spre-un alt univers
în care speră
să capete noi aripi pentru-un zbor,
care noi orizonturi îmi oferă
în viitor.

Visez din ce în ce mai mult și vreau
să nu îngenunchez pe-ultimul șleau
al vieții care
nu vrea să piardă marele pariu
făcut cu mine însumi, chiar de pare
că-i prea târziu.

Căci nu concep deloc să nu înving,
chiar dacă nouri negrii-ntruna ning
și-i ger în mine .
Știu că-n curând în blândul meu nadir,
o primăvară minunată vine
ca s-o admir.

Cântec de păsări și parfum de flori
trezesc în mine-ai dragostei fiori
și-n splendid soare
inima mea pe loc s-a preschimbatoare
Lumina ei intens strălucitoare
noi zori mi-a dat.

Trist și bizar

Vine iubirea și-mi șoptește blând:
Am să îți fiu alături până când
noaptea deplină
te va-nghiți în ea definitiv,
ca în a morții prăbușită mină
să fii captiv.

Vine speranța și cu-un zâmbet trist
îmi spune resemnată: Am să-asist
la clipa care
va fi deodată stinsă de destin
și n-am să fac nimic, căci nu-s în stare
să intervin.

Vine și viața gârbovită rău
și-mi zice: Te-am iubit, feciorul meu,
și-ntotdeauna
am încercat să-ți dau cel mai bun drum,
dar numai o cărare grea, doar una
mai am acum.

Vine... De-atuncea nimeni n-a venit
și pe acea cărare merg grăbit
știind că-odată
ajuns la capăt brusc am să dispar
în crudul și stupidul niciodată
trist și bizar.

Cum să mă supăr?

Cum să mă supăr pe destinul meu
când eu sunt vinovat că mai mereu
am mers pe-alături
de drumul care-a fost de el trasat,
prin pajiști ocolite de omături
sau vânt turbat?

Cum să mă supăr pe-a mea viață, când
m-a învățat să trec prin ea cântând,
plin de speranță,
de visuri care-n parte-au prins contur
doar pentru că-am fost plin de cutezanță,
putând să-ndur

și să înlătur piedici ce au vrut
să-mi sfarme în bucăți fragilul scut
pe care arta
l-a protejat de cruntele săgeți
trimise în delir de câte-o soartă
sau alte vieți?

Cum să mă supăr când al meu sfârșit
îl simt de nemurire ocrotit
și-mi văd menirea
îndeplinită totuși, cât de cât,
când simt că mi-a gonit din trup, iubirea,
ce-a fost urât?

Azur

Azur albastru și imaculat,
ce repede-a mea viață te-a pătat
cu umilință,
regrete, cu eșecuri și dureri,
făcându-te să suferi că-n ființă
vezi deraieri.

Erai atât de candid la-nceput,
părei numai fantastic azimut,
lumină lină
și doar privind superbul tău senin
sufletul meu te lua drept rădăcină
devenind crin.

Azurul meu iubit și minunat,
care ai fost la început curat,
dându-mi putere
și-ncredere în orișice impas,
ce dor îmi e ca-n lumea-ți cu mistere
să fac popas.

Doar mă gândesc la tine și irup
puteri miraculoase-n al meu trup,
devin deodată
ca-n primii ani înnobițați de pur,
când neavând nici cea mai mică pată
păream azur.

CUPRINS

Piscul dintre <i>demult</i> și <i>târziu</i> – Anatol Covali:	
Azur (Mioara Bahna).....	5
Poezia, între experiment și sensibilitate (Emilian Marcu).....	12
Cuvânt de întâmpinare	17
Lămurire (Anatol Covali)	27
Încep un alt destin	28
Iubirea mea.....	29
De nu erai.....	30
Regret	31
O pereche	32
Nu mai sunt trist	33
Repet.....	34
Aniversară	35
Același sunt.....	36
Ce trist e	37
Merg în genunchi.....	38
Teamă	39
Liber	40
Viață.....	41
Mai e puțin.....	42
Și voi surâde.....	43
Pecete	44
Într-un târziu.....	45

Și vreau atât	46
Dar am să-nving	47
Dacă mi-e dor.....	48
Nu e posibil	49
Testament.....	50
Ce să mai sper?	51
Sunt singur!.....	52
Noului an.....	53
De-acum încolo	54
Pe un nou drum	55
A fost un drum	56
Și-așa voi face	57
Deci, hai!	58
Și voi uita.....	59
Vom fi alături	60
Răsad	61
Cred și sper	62
Vor fi doar zori	63
Am să dispar	64
Punctul pe i	65
Scut	66
Ultima luptă	67
Eterna sfâșiere	68
Sentință.....	69
Sunt convins.....	70
Sunt altul.....	71
M-am împăcat cu mine	72
Alt viitor	73

Pace	74
E-un semn	75
Cu sacrul dor	76
Marea și eu	77
Nemuritor	78
Un ins	79
Eram și sunt	80
Alt anotimp	81
Noua menire	82
Cred	83
Să fiu curat	84
Altfel de miez	85
Numai în zbor.....	86
De-aceea sper	87
O nouă lume	88
Am coborât din șa	89
Hai să zâmbim.....	90
N-am să cedez.....	91
Ce-i, inimă?	92
Plătesc din plin	93
Stări.....	94
Rugăminte.....	95
Sunt eu?	96
Spre-un alt meleag.....	97
Îți mulțumesc	98
Zâmbet.....	99
Artă	100
Există o scăpare	101

Lavă.....	102
Înviorat.....	103
Bucurie.....	104
Viața ca o artă.....	105
Din iarnă.....	106
Nimic nu-i imposibil	107
Simt că mai pot	108
Nu mai visez	109
O viață.....	110
Prieten	111
Creez	112
Urc	113
Spun cu curaj	114
Tânăr.....	115
În orice clipă.....	116
Solitudine	117
O viață	118
Orice va fi.....	119
Uși și ziduri	120
Firesc.....	121
Sunt vesel.....	122
Îți amintești?	123
Un manifest	124
Ești pe alt drum.....	125
Pot spune, totuși.....	126
Mândrie	127
Trăiesc.....	128
Clipe	129

Ecce homo!	130
Zbucium	131
Pot doar	132
Absurd.....	133
Asemănări	134
Și sunt convins	135
Crez	136
Ultimul prag	137
Sunt fermecat	138
Visez.....	139
Pășesc prudent	140
Eram doi.....	141
Fără popas	142
Sunt fericit	143
Far	144
Din când în când	145
Pare ciudat.....	146
Voios cântând	147
Ținta-i alta	148
Nu mai alerg.....	149
Din labirint	150
Destin.....	151
Sunt încă tânăr.....	152
Trăiesc visând.....	153
Noi zori mi-a dat	154
Trist și bizar	155
Cum să mă supăr?.....	156
Azur.....	157

De același autor:

Văltorile sufletului, 1996, 2006
Destin, 1996, 2006
Împreună, 2003, 2006, 2013, 2016
Cum nu vîi tu, Țepeș Doamne, 2003, 2004
Izvoarele dorului, 2003, 2011
Rugăminți (Rugăciuni), 2006, 2013
Adorare, 2006, 2013
Țăndări violete, 2006
Alexandrine, 2006
Doinele paiatei, 2006
Renaștere, 2006
Tridentine, 2006
Mama, 2006
Iubire, 2007
Armonii și vibrații, 2007, 2019
Freamătul cuvintelor, 2007
Zbucium, 2008
Tristețea sonetelor, 2008
Distihuri elegiace, 2008
Toamna poemelor, 2009
Cântecele păsării de foc, 2009

Magia antitezelor, 2010
Lăsați-mă să cânt, 2010
Viscol, 2011
Umbrit, 2012
Asta e!..., 2012
365 de sonete, 2013
Zâmbetele senectuții, 2014
Sonete alfabetice, 2015
Dor, 2015
Tridilete, 2015
Amurg, 2015
Ode în metru iambic, 2016
Alter ego, 2017
Lumini și umbre, 2018
Catrene albe, 2019